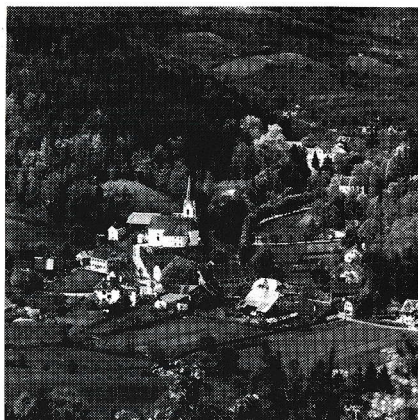

SALEZIJANSKI VESTNIK

1/1980

Dobrna — župnijska cerkev

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine

LETO 52 (1980) št. 1 — 25. 3. 1980

Izdaja Salezijanski inspektorat
Ljubljana, Rakovniška 6

Odgovarja in ureja
dr. Stanis Kahne (stk)
z uredniškim odborom

Oprema: Ivan Kogovšek
Tisk: Tiskarna Ljudske pravice
Ljubljana

VSEBINA

- 2 Don Bosko
- 3 Naš novi nadpastir
- 4 Skrivnost Jezusove smrti in vstajenje v don Bosku
- 6 Salezijanci 25 let v Dobrni
- 8 Don Boskovo sporočilo sotrudnikom
- 10 ‚Slavi moja duša Gospoda na veke‘ — HMP na Bledu
‚Vsako hišo naredite za cerkev‘
- 12 ‚Grem med južne brate...‘ — naša diaspora
- 14 Vzgajajmo kakor don Bosko: Luksus — preobilje
- 15 Naš misijonski svet:
Za kaj živeti . . .
Kitajski misijon še živi . . .
Nimamo tu stalnega bivališča . . .
‚Trije kralji‘ v Burundiju
S traktorjem za evangelij
Mehika nam je bližja . . .
- 19 Don Boskov praznik
- 20 Življenje želimeljske skupnosti
- 22 Iz družine molivcev za poklice
- 23 Da je le spomin svetel
Ali ga poznate?

DON BOSKO

Don Bosko, njegova osebnost, njegovo delo . . .
Velikonočna skrivnost, vstajenje, radostna aleluja . . .

‚Prihajali so otroci z utrujenim, omahujočim korakom.
Starikava je bila hoja, obrazi so bili starikavi
in starikavo je bilo tudi vedenje teh prezrelih,
izkušenih, od zgodnjega spoznanja bolnih otrok . . .
Strahota in žalost so bile njihove oči:

ne v enem očesu ni bilo mladosti,
ne v enem ni bilo veselja . . .
Klečali so globoko doli v hladnem mraku
in njih molitev se je trudna in težka
vila od črnih tal proti stropu.

Ta molitev je bila prošnja lačnih, ponižanih,
v trpljenju umirajočih . . .

„Kaj ni dovolj, kaj ni že čas, o Bog? “
Bog je slišal in tedaj je videl, da je čas.‘

Poslal je človeka, ime mu je bilo Janez.

Sam je šel skozi trpljenje otroštva in mladosti,
sam skozi žalost in ponižanja.

Na nebo njegove mladosti pa je Bog postavil dve svetli zvezdi,
mamo Marjeto in veličastno gospo, ki ga je poučila:

„Ko pride čas, boš vse razumel.“

In Janez je res razumel vse ob svojem času.

Poučen od veličastne gospe, njegove Pomočnice,
z ljubeznijo mame Marjete

je stopil med lačne, ponižane, izkoriščane,
med turinske vajence, izkoriščane po zidarskih odrih,
po obrtniških delavnicah

in vse tiste, ki sta jih nezaposlenost in življenjska ogroženost
gnala v obup in mladinski kriminal.

‚Tedaj je v vriskajočih, šumečih, vročih valovih
planilo sonce v mrak in noč,
izlilo se je v potrta srca in jih napolnilo
do roba z velikonočno radostjo,
obžarilo je blede lica,
ozdravilo jih je in pomladilo.‘

Skozi tesne stene Pinardijeve hiše
jim je žarelo velikonočno jutro
prazničnega oratorija
in nove družbe.

NAŠ NOVI NADPASTIR

Sveti oče Janez Pavel II. je imenoval za novega ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolitana dr. Alojzija Šuštarja. Mnogi ga že

dobro poznamo kot prijaznega in obenem modrega voditelja pastoralnega dela na raznih področjih cerkvenega in duhovnega življenja.

Njegovi osebni podatki: rodil se je v vasi Grmada nad Trebnjem 14. novembra 1920 in bil krščen pri istem krstnem kamnu kakor naš svetniški Baraga. Gimnazijo z maturo je napravil v škofovih zavodih sv. Stanislava v Šentvidu v Ljubljani leta 1940. Filozofske in teološke študije, ki jih je končal z doktoratom leta 1949, je dovršil v Rimu. Tam je bil posvečen za duhovnika 27. oktobra 1946.

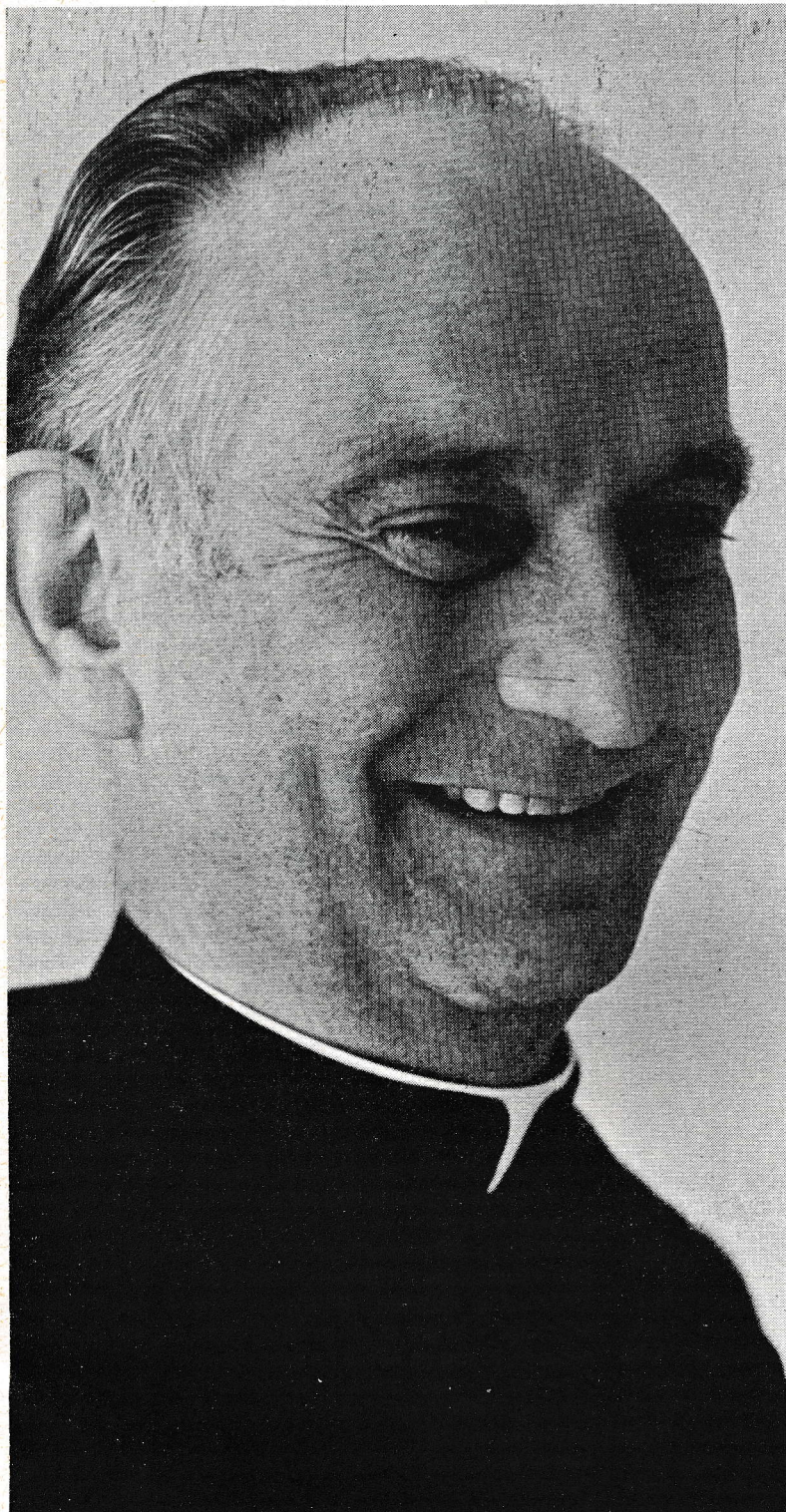
Kot duhovnik je 27 let preživel v Švici: bil je profesor, duhovni vodja, najprej dijakov, potem v semenišču, in rektor na visoki bogoslovni šoli v Churu. Opravljal je še druge pomembne službe, med drugimi je bil škofov vikar in tajnik evropske škofovske konference.

Naš inspektor Rudi Borštnik se je v posebnem pismu najprej zahvalil dosedanjemu nadškofu dr. Jožefu Pogačniku za njegove „mnoge usluge in dobrote, ki nam jih je ob najrazličnejših priložnostih izkazoval“, potem pa je kot predsednik sveta višjih redovnih predstojnikov v Sloveniji izrazil v svojem voščilu novemu nadškofu med drugim tudi tole:

„Ob tej priliki se Ti iz srca zahvalim za ljubezen, skrb in zavzetost, ki si jo pokazal kot referent za redovnike in redovnice. Prepričan sem, da redovniki in redovnice tudi po Tvoji zaslugi lažje in vedno bolj spoznavamo svojski življenjski prostor v slovenski Cerkvi. Prepričan sem tudi, da boš kot najvišji pastir Cerkve v Sloveniji še lažje pripomogel celotnemu cerkvenemu občestvu, da si izostri eklezialni čut za karizme Duha.

Bodi prepričan, da Te bomo redovniki in redovnice radi podpirali z molitvijo, žrtvijo in, v zvestobi karizmi ustanovnikom, tudi v pastoralnem služenju’ . . .

Temu voščilu se po našem glasilu pridružuje tudi vsa salezijanska družina, prijatelji in njegovi bralci.

SKRIVNOST JEZUSOVE SMRTI IN VSTAJENJA V DON BOSKU

V postnem in velikonočnem času je naš duh močnejše kakor navadno naravnani na Kristusovo velikonočno skrivnost, to je, na njegovo trpljenje in smrt na križu, in na njegovo vstajenje in vnebohod. Cerkev nas uči, da mora biti temeljni vir kristjanove pobožnosti praznovanje skrivnosti krščanskega odrešenja, predvsem velikonočne skrivnosti (prim. B, 5 in 107). Nič posebnega torej ni, da v osebni in v oznanjevalni duhovnosti svetnikov to skrivnost najdemo močno navzočo. Kako jo je živel don Bosko in kako jo je posredoval salezijancem, Hčeram Marije Pomočnice, sotrudnikom, svojim fantom in drugim vernikom?

Vera v prenavljajočo moč Jezusovega križa

Janez Bosko je bil trdno prepričan že od mladih let, da mora senca križa pokriti vse, kar naj ima vstajenjsko obliko življenja. Trdo življenje Janezka v rojstni hišici, pozneje šolarja in kandidata za duhovnika, je to prepričanje utrjevalo. Nenarejena in globoka pobožnost v don Boskovi družini je Janeza navajala živeti preizkušnje v luči vere in jih povezovati s Kristusovim križem, ki je v vsakem človekovem načrtu, trudu, delu in prizadevanju odločilni vir resnično prenavljajoče in za večno poživljajoče moči. Don Bosko je bil vesel besed svoje matere ob novi maši: „Pomni, da začeti maševati pomeni začeti trpeti“, ker jih je znal vedno razumeti v naravnosti na vstajenje. V njegovem poslanstvu ga je križ do zadnjega diha spremljal, a spremljala ga je tudi rastoča vera, da je ta križ za vsako človekovo delo „ura, v kateri je Sin človekov poveličan“, rodovitna zemlja, v katero mora pasti in v njej umreti vsako zrno, ki naj obrodi sad (prim. Jan 12, 32 in sl.). Kar je drugim priporočal, je sam živel: „V trpljenju nikoli ne pozabimo, da nas čaka v nebesih veliko plačilo“ (MB 6, 442). Le v moči take vere je bil Janez Bosko sposoben v enem od najtežjih trenutkov svojega življenja izreči in živeti Kristusovo vdanost Očetu: „trpeti, skloniti glavo in molčati“. Šlo je za nerazumljiv odnos visokega cerkvenega dostojanstvenika, turinskega nadškofa, do našega ustanovitelja, v katerem so ga vsi, ki so poznali zadevo, nagovarjali, naj bi se javno branil, saj je bila pravica na njegovi strani. Močni kristjani posnemajo Kristusa tudi v trpljenju po nedolžnem, kadar je to v korist božjemu kraljestvu, ker verujejo v vseprenavljajočo moč Njegovega križa — ure poveličanja. Don Bosko se je v tem primeru, in v drugih temu podobnih, odločil za držo močnih kristjanov.

Velikonočni Kristus v salezijanskih konstitucijah 1875

Janez Bosko je v uvodnih poglavjih konstitucij za salezijance, objavljenih leta 1875, povezoval dvoje bistvenih duhovnih drž kristjana, ki jih je s preprostimi besedami, vsem razumljivimi, navadno takole izrazil: „kdor trpi s Kristusom, bo tudi z Njim

poveličan“. Zato priporoča salezijancem, naj se znajo v čim popolnejši obliki odpovedati zemeljskim dobrinam in čim bolj zvesto hoditi za deviškimi, ubožnimi in pokornimi Kristusom, da bodo vso večnost deležni nebeške slave. Naj jim bo Odrešenik zgled v pokorščini — ki je bil pokoren tudi v najtežjih stvareh do smrti na križu —, da bo tako njihova pokorščina zaslužnejša in jih bo privedla v nebeško kraljestvo, kakor nam Jezus sam zagotavlja: „Nebeško kraljestvo silo trpi in silni ga otemajo“ (Mt 11, 12). Salezijanci naj v veselju in svobodni odločitvi za ubožno življenje posnemajo Jezusa, ki se je rodil v ubožstvu, živel v pomanjkanju vsega in brez vsega umrl na križu, da bodo v Njem postali bogati in z Njim imeli zaklad v nebesih. Prav tako naj Jezusa posnemajo v devištvu s posvečeno čistostjo, da bodo že v tem življenju čimbolj podobni dokončni obliki božjega življenja, ki ga že živijo angeli v nebesih. Tako življenje zahteva žrtve, večkrat velike žrtve, ki jih je don Bosko sam v sebi čutil in zato lažje predvidel v življenju svojih sinov. Hotel jih je v slovesnem trenutku njihove podaritve Bogu na to pripraviti. V obredu zaobljub jim naroča, naj se v težavah spomnijo besed apostola Pavla, ki pravi, da je trpljenje sedanjega življenja le trenutno, radost prihodnjega pa večna, in da bo tisti, ki s Kristusom trpi na zemlji, nekoč z Njim prejel krono slave v nebesih. Misel, ki si jo je don Bosko izpisal na podobico, zase in za druge veljavno: Sprejmimo delež Kristusovega trpljenja, da bomo deležni Njegove slave (prim. Rimlj 8, 17).

Krona iz vrtic za večnost

Don Bosko ni mogel nuditi sestram salezijankam — Hčeram Marije Pomočnice — drugačne duhovnosti, kot salezijancem, le, da je znal upoštevati njihovo psihologijo. V konferencah in pismih jim je govoril rado „božjem ženinu Jezusu“, križanem in poveličanem, v katerega smo na poseben način včlenjeni z življenjem po evangeljskih svetih čistosti, pokorščine in ubožstva. Značilno je opogumljajoče pismo, ki ga je don Bosko poslal neki kandidatinji, duhovno preizkušani zaradi dvomov v poklicu in jo spodbujal, naj bo teh nadlog in nemirov celo vesela, ker „pot križa vodi k Bogu“. Potem ji je v štirih smernicah za rast in vztrajnost v poklicu priklical v spomin,

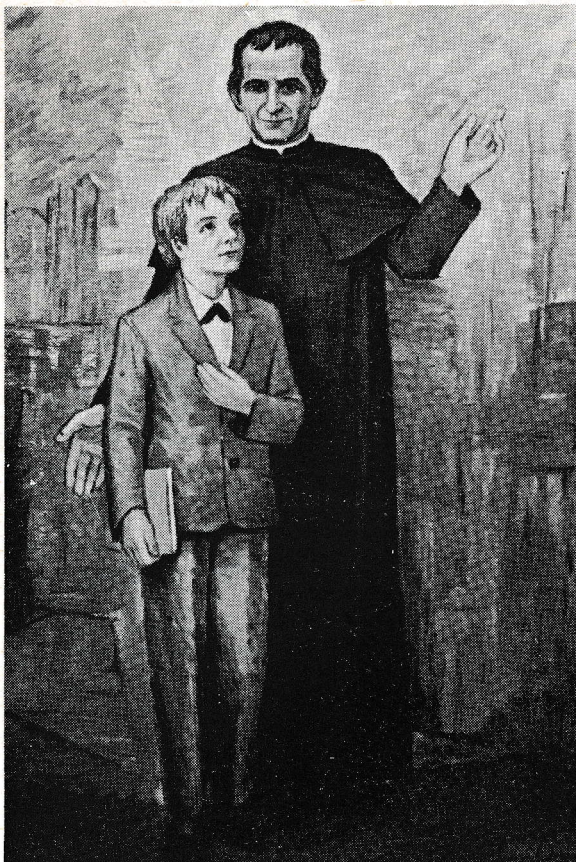
— da ne moremo doseči večne sreče brez resnega prizadevanja,

— da je pri našem prizadevanju navzoč Kristus in da z njegovo pomočjo vse premoremo,

— da je tistemu, ki zapusti vse — dom, starše, prijatelje — in gre za Kristusom, zagotovljeno plačilo v nebesih, ki mu ga nihče ne more vzeti,

— in da nas mora prav to plačilo poveličanega življenja vedno opogumljati v prenašanju kakršnekoli težave na zemlji.

Te smernice je dopolnil s konkretnim vodilom: „Kadar začutite trnje, ga pridružite Jezusovi trnjevi kroni“.

Križani in vstali Kristus je po don Boskovem nauku moč in vzor za radikalno krščansko življenje, ki so si ga sestre po božjem navdihu izbrale za življenjsko pot. Z navdušujočimi besedami jim predstavi trpečega in poveljčanega Kristusa, vir in zgled redovniškega življenja, še posebno v pismu 24. maja 1886 in v konferenci ob zaključku duhovnih vaj 23. avgusta 1885, ko je bilo zbranih okrog 300 sester. Ko jim priporoča popolno prežetost z duhom odpovedi in žrtve v posnemanju ubožnega, deviškega in pokornega Kristusa, ne pozabi poudariti, da je Kristus postal ubog zato, da bi obogatil ljudi s svojimi darovi in jih napravil za dediče nebes. Zato naj nikaar ne objokujejo sveta z dobrinami in udobjem, ki so ga zapustile, ampak bodi resnično njihova edina želja hoditi za ponižanim, s trnjem kronanim in na križ pribitim Jezusom, da bodo lahko nekoč z Njim v nebesih, povišanim in poveljčanim. V omenjeni konferenci v zelo konkretni obliki nakaže pot svetosti, ki je ne smemo iskati v namišljenem križu. Gre za vsakdanje „nadloge, delo, bolezen, čeprav morda lahke, ki so pa vendarle križ“. To moramo „prenašati z veseljem in dobrovoljno, ker je to križ, ki nam ga pošilja Gospod“. Ta križ ima don Bosko v mislih, o katerem pravi tudi v tej konferenci sestram, da je za nas blagoslov, s katerim si bomo zaslužili „iz vrtnic spleteno krono za večnost“.

Pogled na Križanega in „zgori se tvoja volja“

Sveti Janez Bosko je v Jezusu na križu, ki se izroča Očetovi volji, videl zgled in vir moči za preizkušane kristjane, zato je rad sam ponavljal, pa tudi drugim

priporočal to kratko Jezusovo molitev „zgori se tvoja volja“. Taka povezava kristjanovega trpljenja z Jezusovo smrtjo na križu v don Boskovi duhovnosti zdaleč presega naravo psihološke tolažbe. Še posebno salezijskim sotrudnikom in dobrotnikom, med katerimi je bilo nemalo takih, ki so iskali v dobrodelnosti rešitev osebnih in družinskih težav, je don Bosko rad priporočal „pogled na Križanega“ in molitev „zgori se tvoja volja“, včasih pa je še dodal: „To želi Bog od vas“ (MB 9, 736). V marsikaterem kristjanu je ta don Boskov nasvet dosegel izreden učinek duhovne prenovne, saj ga je iskren odnos do Kristusovega trpljenja in po njem do Očetove volje uvajal v srce krščanske duhovnosti in ga napravil deležnega moči Kristusove velikonočne skrivnosti. Nič čudnega, če so mnogi don Boskovi prijatelji in sotrudniki pisali na njegova zahvalna pisma, da so oni njegovi dolžniki. Nikoli pa se don Bosko ni ustavil pri križu, ampak je znal vedno prikazati cilj križevega pota: radost, veselje, večno življenje, plačilo, ki nam ga nihče ne bo mogel vzeti . . .

Križ, ognjena iskra vstajenske radosti za don Boskove fante

Papež Janez Pavel II. je na lansko pepelnično sredo ponovil mladini zbrani v baziliki sv. Petra misli, ki jih je istega dne povedal vsem vernikom o pokori, ki vodi v velikonočno veselje. To ni le neka teža, ampak tudi radost. Janezu Bosku, vzgojitelju, ki ga označuje veselje, se ni zdelo neprimerno priporočati mladim kristjanom pot križa in pristne pokore, ki naj naravnava človekovo notranjost po poti božjih zapovedi. Kar bal se je, da bi „pokoro – spreobrnjenje k Bogu“ odlašali na poznejša leta in jim naročal, naj bi tistim, ki bi ugovarjali pokori za mlade, odgovorili: „Kdor noče trpeti z Jezusom Kristusom na zemlji, ne bo deležen z Njim radosti v nebesih“ (MB 2, 362). Nič čudnega, da so se v takem duhovnem ozračju zgajali mladi svetniški liki, Dominik Savio, Frančišek Besuccio, Mihec Magone in drugi, ki so se čutili zares srečne tudi v nadlogah in trpljenju, ker so trpeli v povezavi z nepremagljivo močjo Jezusovega prijateljstva. Tako je Dominik Savio trenutek pred smrtjo izjavil: „Zdaj sem srečen . . . Povejte to vsem: kdor ima Jezusa za svojega prijatelja in spremljevalca, se ne boji nobene bolečine, niti smrti“. Za Frančiška Besucca je bilo premišljevanje križevega pota „ognjena iskra“, ki mu je prikazala vsako trpljenje v novi luči, da ga je lahko prenašal iz ljubezni do Boga in z radostjo. Don Bosko, ki opisuje Frančiškovo veselo predanost božji ljubezni, izjavlja, da je izražal v besedah in dejanjih, kar je sv. Pavel dejal: „Želim umreti, da bom s poveljčanim Gospodom“. Zares je bil križ za don Boskove mlade kristjane ognjena iskra vstajenske radosti.

Naj zaključim to razmišljanje o velikonočni skrivnosti, kakor jo je živel in priporočal don Bosko, z voščilom za letošnjo Veliko noč z besedami Pavla VI., nepozabnega prijatelja naše družine in velikega občudovalca don Boskove svetosti: „Zaupajmo in bodimo hrabri. Na dobri poti smo, na poti življenja, velikonočnega življenja“.

Rudi Borštnik
inspektor

SALEZIJANCI 25 LET V DOBRNI

V 4. številki lanskega letnika Salezijanskega vestnika je sedanji župnijski upravitelj lepo opisal 30 let salezijanskega dela v Tomišlju. To obletnico so združili s proslavo 75-letnice ustanovitve župnije v Tomišlju. To naj bo spodbuda za tiste naše župnike, ki pozabijo ali prezrejo pomembne obletnice salezijanskih župnij. Rakovniški župnik je v oznanilu 6. januarja 1980 zapisal: „Prihodnje leto 1. julija bo minilo 25 let, kar je bila ustanovljena župnija na Rakovniku. Na to obletnico se bomo pripravili z duhovnimi vajami ali misijonom v decembru.“

Župnijski upravitelj Ivan Bakan v Dobrni ni pozabil leta 1976 na 130-letnico posvetitve sedanje cerkve. Posvetil jo je škof Slomšek 30. avgusta 1846. Škof Držečnik je ob tej priložnosti zapisal: „Prav je, da nas ta praznik znova spodbudi k češčenju Device Marije, ki jo je Slomšek tako zelo častil vse do svoje smrti.“ Slovesnost so obhajali 15. avgusta, ker je cerkev posvečena Mariji vnebovzeti. Salezijanci pa delamo v tej župniji od 5. novembra 1954: od tedaj je preteklo 25 let.

Za nami je že več 25 ali 30-letnic, ki so bile ali ne bile obhajane v župniji. Pred nami je sedaj prva 25-letnica župnije na Rakovniku in 60-letnica, kar salezijanci upravljamo župnijo Veržej. Od 1921 in do 1943, ko smo salezijanci prevzeli v upravo Šentrupert na Dolenjskem, je bil Veržej v Sloveniji edina župnija v upravi salezijancev. Naj sedanji in bodoči žup. upravitelji salezijanskih župnij ne prezrejo važnejših obletnic salezijanskega dela v župniji. To zahteva hvaležnost Bogu in tistim, ki so večkrat v težkih razmerah začeli z delom v župniji. In Dobrna s Sv. Joštom spada med take. V tej številki je nekaj podatkov iz kronike župnije v Dobrni, v prihodnji pa upam, da bo sedanji župnijski upravitelj znal po kroniki in iz svojega večletnega delovanja v župniji Sv. Jošta napisati, kako se je delalo in se dela danes in taki hribovski župniji.

Iz stare kronike

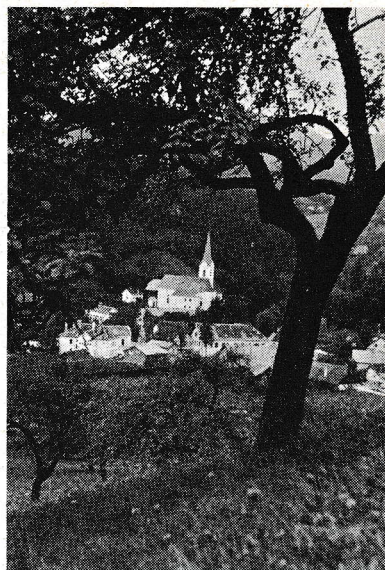
Škof Slomšek je ukazal pisati župnijske kronike. V Dobrni jo je začel pisati župnik Franc Mikuž 1857. On je mnenja, da ime Dobrna pride od „dob“, kar pomeni hrast, ker je bilo v okolici veliko hrastja. Do leta 1862 je pisal v nemškem jeziku in to z gotico. Nato je pisal v slovenskem jeziku, dokler škof Stepišnik ni ukazal, da se morajo kronike pisati v nemškem jeziku. Mikuž je mnenja, da je na mestu sedanje cerkve stala kapelica že okoli leta 1000. V listinah pa se omenja cerkva v tem kraju prvič 1567. Vizitacijski zapisnik tega leta jo imenuje „Unsere liebe Frau in Teplitz“ – t. j. Naša ljuba Gospa v Toplicah. Bila je podružnica Nove Cerkve. Strassburški kapitelj, kateremu je pripadala Nova Cerkev, je leta 1628 v Dobrni ustanovil župnijo. Določil ji je ves severozapadni del od Lemberga do Pake. Ker pa je bila prejšnja cerkev za faro premajhna in v zelo slabem stanju, se je župnik Gregor Miklavžin, ki prišel v Dobrno 1831, odločil zidati novo. Sanjal je, naj podere staro cerkev in zida novo, ki jo bo posvetil njegov prijatelj Slomšek. Sanje je povedal Slomšku, ta pa mu je odgovoril: „Cerkve le zidaj, na sanje pa nič ne daj!“

Spomladi 1844 so staro cerkev podrli. Ostal je le zvonik. Dne 1. maja so položili in blagoslovili temeljni kamen. Do avgusta je bila stavba pod streho, zato so jo 12. avgusta 1844 blagoslovili in začeli uporabljati za bogoslužje.

Med tem je Slomšek postal opat v Celju in Miklavžin je upal, da bo Slomšek s škofovim dovoljenjem posvetil novo cerkev. V letu 1845 so jo znotraj in zunaj dokončali. Leta 1846 pa je Slomšek postal lavantinski škof in 30. avgusta je posvetil novo cerkev. Tako so se sanje uresničile.

Leta 1847 je postal Miklavžin kanonik v Šentandražu. Radi slabotnega zdravlja pa je zopet šel za župnika v Šmartno pri Velenju.

Izmed naslednjih je bil zelo

podjeten župnik Gajšek, ki je prišel v Dobrno 1869. Nabavil je 4 nove zvonove, sezidal duhovniško hišo, kjer so stanovali duhovniki, ki so prihajali v toplice. Obnovil je notranjščino cerkve, dal povišati zvonik za dva metra, narediti novo ostrežje in pokriti s pločevino. Leta 1899 je stopil v pokoj in je že 31. decembra istega leta umrl.

Zakaj in kako smo prišli salezijanci v Dobrno?

Po drugi svetovni vojni smo se morali preusmeriti na župnijsko delo. Mariborski škofijski ordinariat je ponudil nekaj kaplanskih mest. Inšpektor Špan je za nekaj časa poslal kaplana v Križevce in nato še k Mali Nedelji, kjer je župnik zbolel. V jeseni 1945 je župnik pri Kapeli odšel v Avstrijo. Škof Tomažič je imenoval ravnatelja Doma za bolnike Vogrinčiča za vikarja namestnika. In od takrat salezijanci upravljamo Kapelo. Po smrti župnika pri Mali Nedelji 1949 pa smo dobili v upravo to župnijo in jo upravljali do 1963.

V Marijinem letu 1954 pa je škof Držečnik želel dobiti še kakega salezijanskega duhovnika in je ponudil Kozje. Inšpektor Špan ni bil navdušen za Kozje, pač pa bi sprejel kako župnijo v okolici Celja. Naročil mi je, naj to ob priložnosti povem škofu. Konec maja sem bil v Mariboru in sem škofu povedal, kar mi je naročil inšpektor. Takrat je škof Držečnik prvič omenil Dobrno. „Lahko bi

vam dali Dobrno, ker gospod Kolman želi k Sv. Joštu. Bilo bi prav, da po dvajsetih letih dobijo pri Sv. Joštu stalnega duhovnika." Škofijski ordinariat je ponudil Dobrno salezijanskemu inšpektoriatu. Dne 16. septembra 1954 sem h Kapeli prejel pismo novega inšpektorja Avguščina Jakobca. Med drugim je napisal: „V dogovoru z bivšim inšpektorjem smo odločili, da bi Vam poverili vodstvo župnije Dobrna pri Celju. Na Vaše mesto pride g. Špan. Pričakujem Vašega odgovora . . ." Izbire ni bilo, zato sem odgovoril: „Grem. Marijino leto je in župnija je Mariji posvečena, zato upam, da bo šlo."

Dne 29. septembra smo se iz Vojnika s kolesi peljali inšpektor Jakob, Jurčak in jaz, da bi videli, kaj bo treba nabaviti za stanovanje treh ljudi. Na povratku sem se oglasil v Mariboru na ordinariatu in prelatu Cukalu povedal, da sem bil v Dobrni in da sva se s Kolmanom dogovorila, da jaz pridem v Dobrno v tednu pred nedeljo Kristusa Kralja (takrat zadnja v oktobru), on pa bi takrat šel k Sv. Joštu kot mu je škof obljubil. Prelat Cukala pa je odgovoril: „Gospod Kolman ne bo šel k Sv. Joštu. On je zelo sposoben duhovnik in ga drugje bolj potrebujemo. Sv. Jošt pa bo itak dobro oskrbovan, ker bosta v Dobrni dva duhovnika."

Šele v začetku oktobra so vprašali salezijanski inšpektorat, če bi sprejel v soupravo še župnijo Sv. Jošta. Inšpektorat je odgovoril, da sprejme.

Na ordinariatu so dekret za obe župniji napisali 12. oktobra. Ko sem g. Kolmanu pisal, da sem prejel dekret in če drži najin dogovor z dne 29. septembra, mi je poslal telegram: „Pridi v ponedeljek v Maribor." Sešla sva se na ordinariatu, kjer mi je rekel: „Ljudje so zelo razburjeni in salezijancev nočejo. Najboljše bo, da se fari odpoveš." Odgovoril sem mu: „Jaz fare nisem sprejel in se ji odpovedati ne morem." Skupaj sva šla k škofu, ki mu je rekel: „Po vesti Vas ne morem dati k Sv. Joštu, ker Vas drugje bolj potrebujem. Sv. Jošt pa bo itak dobro oskrbovan iz Dobrne." V navzočnosti škofa sva se dogovorila, da pridem v Dobrno v četrtek 28. oktobra in naj obvesti dekana. V sredo 27. oktobra sem dobil telegram: „Zaenkrat ne hodi v Dobrno. Kolman." Kljub temu

sem drugi dan odšel in na pošti v Radencih, kjer sem čakal na avtobus, povedal, naj ne nosijo kakega telegrama zame h Kapeli, ker odhajam v Ljubljano. Odpeljal sem se ob pol osmih in ob osmih je prispel telegram iz Dobrne: „Pridi takoj. Kolman." Telegram so vrnili. V soboto 30. oktobra pa je prispel telegram iz Dobrne: „Salezijanci – Rakovnik: Lahko pridete. Kolman." V nedeljo je prišlo ekspresno pismo: „Salezijanci Rakovnik! Kakor smo že sporočili škofijskemu ordinariatu, vaši gospodje niso zaželeni v Dobrni. Sledilo je 25 podpisov. Po posredovanju in odločitvi škofa Držečnika sem 5. novembra šel do Celja z vlakom, od tam pa s taksijem v Dobrno, ker sem se bal, da me po takratni navadi „nezadovoljni farani" pri avtobusu počakajo in me pošljejo nazaj.

Ob enih je prišel dekan in med kósilom je prišlo nekaj mož. Prosili so dekana, naj se predaja ne izvrši, ker bo naslednji dan šla zopet delegacija v Maribor. Dekan jim je rekel, da je brez pomena, ker škof vztraja pri odločitvi. Odšli so in z njimi tudi g. Kolman. Dekan je hotel, da naredimo zapisnik. Od ključarjev je bil le eden, od Sv. Jošta pa nobeden.

Dne 12. novembra je prišel kaplan in v nedeljo 14. novembra pa gospodinja. V ponedeljek sta se s kaplanom peljala v Celje, da sta nakupila potrebno posodo, da je imela v čem kuhati. Rovarjenje pa ni prenehalo. Dobili smo par grozilnih pisem: „Če ne boste odšli vas bo odpeljal rešilni voz." V noči od 23. na 24. november je nekdo razbil s kamenjem 5 oken v nadstropju župnišča. Dva dni pozneje sem bil klican na notranji odsek v Celje. Uslužbenec me je vprašal: „Kaj boste naredili? Ali bi ne bilo dobro, da se umaknete, ker niste varni življenja?" Odgovoril sem: „Ostal bom." Ko sem v oktobru prebral kroniko prvih dni v Dobrni, sem spoznal, da je bilo prav, da sva s kaplanom ostala.

Kaj smo salezijanci v 25 letih naredili v Dobrni?

V teh letih smo se zvrstili trije: jaz sem bil le tri leta, za mano pokojni Janez Špec 7 let in za njim Ivan Bakan 15 let. Jaz sem začel kmetovati, ker je bilo precej obdelovalne zemlje, ki ni bila dana v

najem. Ker je po nadarbinskih pravilih ostalo polovico sena iz leta 1954, sem takoj vzel v rejo kravo iz sosednje župnije in pozneje sem jo kupil. Tako smo imeli mleko doma. Spomladi pa je kmet Polenik, ki se je pred leti priselil iz Vitanja, dal kravo s teletom. Ta je tudi oral z voli naše njive. Travnike pa je s fanti pokosil kaplan. Takoj ob prihodu sem kupil dva prašiča v starosti treh mesecev. Plačal sem le enega, drugega je kmet dal zastonj. Ker se je verouk smel poučevati samo v cerkvi, sva s kaplanom uredila prostor nad zakristijo, kjer smo postavili peč, da je bil verouk tudi pozimi.

Leta 1957 smo obnovili notranjščino cerkve. Stene je po navodilu arh. Valentinčič obnovil domači pleskar. Glavni oltar in kip Marije vnebovzete pa pozlatar Podkrižnik. Ker so bile cerkvene stene obnovljene, so tudi freske na stropu postale bolj vidne. Marsikateri tujec je vprašal, če smo tudi freske obnovili.

Špec Janez je imel srečo, da so župnišče priključili na krajevni vodovod. Župnišče je sicer imelo svoj rezervar, pa je bilo premalo vode.

V teh letih je največ naredil Ivan Bakan. Ker so se stranke iz župnišča izseljevale, je temeljito obnovil župnišče in ga opremil z novim pohištvom. Jaz sem se moral zadovoljiti s tem, kar so dobri ljudje rešili in ohranili iz našega zavoda v Celju. Zadnje leto je obnovil kaplanijo od strehe do tal. Podrli so eno vmesno steno in dobili lepo veroučno učilnico. Uredil je tudi elektrifikacijo za tri zvonove, čeprav je trenutno le eden.

Koliko smo v teh letih uspeli poglobiti krščansko življenje v župniji in družinah je težko ugotoviti. Opazili pa smo, da se je nekaj premaknilo že v prvih letih. Redno je bila vsak dan maša, ob nedeljah je bil vedno eden med prvo mašo v spovednici. Tudi pobožnost prvih petkov se je uveljavila. Pri Sv. Joštu so od našega prihoda imeli redno mašo vsako nedeljo, prej le vsako drugo. Po kroniki zadnjih 15 let je bilo število letnih obhajil okoli 12.000, kar je za župnijo lepo število. Škoda pa je, da v zadnjih letih ni več rednega kaplana. Samo nedeljska pomoč je za redno in uspešno dušno pastirstvo res premalo.

Jože Kostanjevec

DON BOSKOVO SPOROČILO SOTRUDNIKOM

Zadnja nedelja popoldne je namenjena zlasti sotrudnikom in drugim prijateljem salezijanskega dela. Januarska zadnja nedelja je še posebej posvečena don Bosku. Zato je tudi bolj slovesna, govor inspektorja pa še posebno zavzet v svoji programatičnosti. Zbrani salezijanski družini je želel prikazati pomen njenega dela za mlade v današnjem času.

Iz inspektorjevega govora podajamo te značilne odstavke:

— Vrhovni predstojnik salezijanski družini

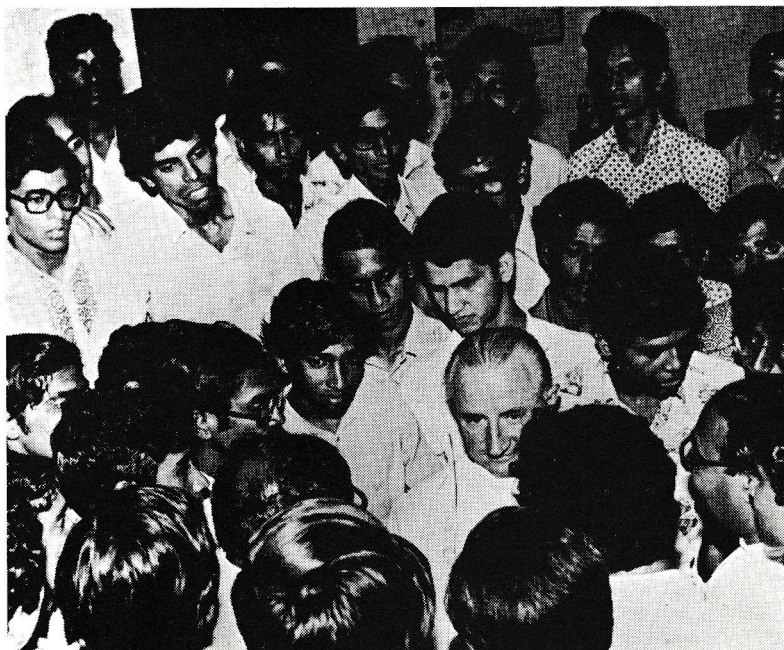
Sedmi don Boskov naslednik, Egidij Viganò, je 15. decembra lani naslovil na inspektorja pismo, v katerem je med drugimi silnicami za našo prenovo podčrtal tudi poživljanje salezijanske družine s temi besedami: 'Spodbujam te, da gojiš, tudi drzno, zvezo sotrudnikov in pospešuješ živost gibanja mladih sotrudnikov. Ti bodo prispevali s svoje strani k prebuditvi inspektorialne skupnosti, k rasti našega poklica, da bo aktualen in privlačen, in k bolj salezijanskemu pečatu samega župnijskega dela'.

— Kaj čutimo salezijanci pri nas o salezijanski družini

Tudi salezijanci v naši inspektoriji čutimo pomembnost široke salezijanske družine in njene navzočnosti v krajevni Cerkvi. Radi bi, da bi v vseh nas vedno bolj živo rastle čut pripadnosti, k eni in isti salezijanski družini, ker imamo istega ustanovnika, isti namen, isti apostolat, iste duhovne dobrine, pa tudi iste predstojnike'.

Tudi v naši domovini Bog vedno znova razsvetljuje in kliče nekatere kristjane, mlajše in starejše, naj kot salezijanci, Hčere Marije Pomočnice, Don Boskove prostovoljke, sotrudniki, sodelujejo pri uresničevanju don Boskove karizme, njegovega poslanstva, in naj se ravnajo po njegovem duhu tako, da so naravnani v dejavnem življenju na izkazovanje ljubezni do bližnjega, posebno ogrožene mladine' (Pravilnik za sotrudnike).

Papež Pij XII. je 12. septembra 1952 ob 75-letnici ustanovitve sotrudnikov z veseljem ugotavljal, da so 'sotrudniki previdnostno gibanje katoliških laikov' s tem, da 'uresni-

čujejo salezijanski ideal', ko se v prvi vrsti 'najskrbneje zavzemajo za svoje notranje življenje'...

— Don Boskova služba mladim
Mladina, ki na lastni koži izkuša, kaj pomeni izkoriščanje človeka, ne more zaupati komurkoli. Zaupa le tistemu, ki jo ima iskreno rad in ki to z življenjem dokaže, ter verjame tistemu, ki živi sam to, kar uči. Tu je razlog, zakaj je imela don Boskova ljubezen do mladih tako moč in zakaj je bila njegova beseda tako učinkovito oznanjevalna.

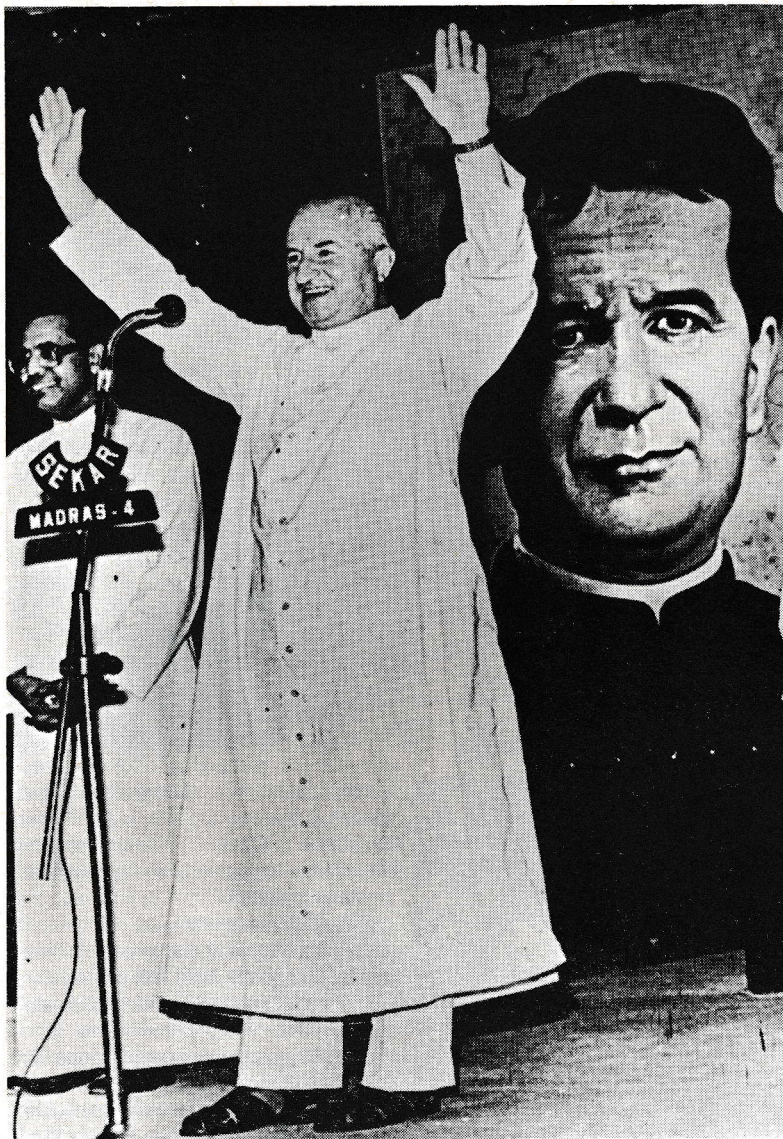
O don Bosku pravi danski pisec Joergensen, da je 'eden od najbolj uresničenih in popolnih ljudi, ki jih je poznala zemlja', nadvse bogat z nadnaravnimi in naravnimi darovi. Od začetka do konca njegovega življenja se uresničuje v njem ena in ista jasna smer: služenje mladim. Blaženi Mihael Rua, ki je don Boska poznal od svoje rane mladosti in je živel z njim do njegove smrti, je o njem dejal: 'Ni storil koraka, ni izrekel besede, ni se lotil nobenega dela, ki ne bi imelo za cilj rešitev mladine'. Morda je v tej zvezi za nas, člane salezijanske družine, zgovorna izjava kardinala Cardijna, apostola mladih delavcev: 'Don Bosko je bil prvi, ki se je v Cerkvi ves posvetil mlademu delavcu'. Sam don Bosko

je zavestno čutil vse to, zato je ob neki priliki upal reči: 'Našli boste bolj učene in modre od mene...', a težko boste našli koga, ki bi vas imel rajši ko jaz v Jezusu Kristusu, in ki bi bolj ko jaz želel vašo resnično srečo'. Tako lahko rečemo, da je bila don Boskova svetost prav v tem, da je imel v božjem imenu in z močjo Kristusove ljubezni rad mlade ljudi: bil je namreč trdno prepričan, da zgolj iz človeških moči tega nikakor ne bi zmožel.

— Mladi so ob don Bosku začutili bistvo krščanskega sporočila

Don Bosko je bil prepričan, da kristjani nismo pri živih koreninah Kristusove dobre novice, dokler v močni meri ne začutimo, 'da smo prejeli duha sinovstva, dokler Kristusov Duh ne najde v nas dovolj svobode za pričevanje božjega otroštva (prim. Rimlj 8, 15–16). To je don Boskova vizija o človeku, po kateri le živeta vera božjega otroštva poraja v nas veselje, ker nam razodeva Očeta, ki je poslal svojega Sina za odrešenika, in nam dal svojo Mater za mater in pomočnico. Ker so mladi začutili to vero v življenju svojega vzgojitelja Janeza Boska, so brez težav, pomislekov in dvomov usmerili svoj korak po poti krščanskega

ZAHVALA

Salezijanski vestnik je že omenil obisk našega višjega predstojnika Rogerja Vanseverena v Jugoslaviji. Kot izredni vizitator je obiskal vse naše domove in se pogovoril z vsemi sobrati. S svojo prijaznostjo in skromnostjo si je osvojil srca vseh. Naš inspektor Rudi Borštnik mu je za božič, novo leto in za njegov god 30. decembra izrazil čestitke in voščila v imenu vse salezijanske družine. V odgovor se mu je gospod Vanseveren takole zahvalil:

„V lepem spominu mi je ostalo moje bivanje v vaši inspektoriji v preteklem letu. Zame so to bili dnevi polni salezijanskega doživljanja, ko sem mogel od blizu opazovati pastoralno gorečnost sobratov in njihovo ljubezen do don Boska. Zahvaljujem se ravnateljem in vsem sobratom za njihovo gostoljubje in prisrčnost. Kakor sem že imel priliko reči, sem se počutil v vseh skupnostih kakor doma. V zameno vam nimam nuditi kaj drugega kot dar moje bratske molitve, s katero želim prositi Marijo, našo božjo Mater in Pomočnico za vsakega sobrata in posebno še za inspektorja in člane inspektorialnega sveta, da bi mogla vaša inspektorija vedno bolj rasti v salezijanskem redovnem življenju in v duhu, ki smo ga podedovali od don Boska.

Novo leto naj bo za vse sobrate leto rasti v salezijanskem poklicu. S prisrčnim pozdravom, Roger Vanseveren, pokrajinski svetovalec.

ideala, nekateri od njih kot Dominik Savio, Frančišek Besucco, Mihec Magone, prav v junaški stopnji. Izkusili so tudi, da je don Bosko prav iz te žive in trdne vere črpal moč za nepremagljivo vedrino, za junaško potrpežljivost in zmagovitost v težavah, tako kot pravi apostol: „Vse premorem v njem, ki mi daje moč“.

— Janez Pavel II. za mlade danes

Za krščansko mladino ni najhujše, da nima dovolj učiteljev, ki bi naj razlagali Kristusov nauk o človeku, čeprav je tudi to resen problem. Največja tragika za današnjo mladino je v tem, da v nas starejših kristjanih ne najde in ne začuti uresničenega evangelija.

Dne 23. januarja letos je Janez Pavel II. pozdravil v splošni avdien-

ci tudi skupino udeležencev tedna duhovnosti salezijanske družine in njihovo delo ocenil za koristno, ker je „preverba in poglobitev vzgojne prakse sv. Janeza Boska“. Posebno je bil vesel, da v don Boskovi vzgojni metodi odkrivajo v prvi vrsti tiste „duhovne vrednote, ki morajo navdihovati mlade ljudi danes“. Zato je izrazil globoko spoštovanje do te „koristne pobude“ in se zahvalil za vse dobro, ki ga salezijanska družina nudi mladim. Blagoslovu je pridružil voščilo, da bi duh sv. Janeza Boska, našega ustanovnika, vedno navdihoval naše sklepe in naše vzgojno delo.

Inspektor Rudi Borštnik je svoj govor zaključil s prošnjami Janezu Bosku, v katerih je izrazil vse bistvo njegovega življenja in dela.

»SLAVI MOJA DUŠA GOSPODA NA VEKE«

Iz življenja salezijank na Bledu

Kakor vsem, tako tudi sestram na Bledu zmanjkuje časa. Neverjetno hitro je minil čas od našega praznika 5. avgusta. Katehistinje smo se krepko spoprijele s katehezo na Bledu in v Gorjah, kjer nas otroci nestrpno in z velikim veseljem pričakujejo. Tu in tam se kakšni mamicci zasmilimo, češ, le kako morete zdržati po več ur med tem vriščem. Ne bi bile salezijanke, če ne bi ljubile živ-žava teh neugancev, ki pa znajo tudi lepo poslušati. Veselimo se vsake ure, ki jo moremo prebiti z njimi ob oznanjevanju božjih resnic in pripravi na praznike. Z enakim veseljem pripovedujemo doma o uspehih in neuspehih našim sestram, ki podpirajo naše delo z molitvijo in žrtvami ter često z nasveti iz izkušnje.

Novinke se ob naših izkušnjah navdušujejo za bodoči apostolat, na katerega se sedaj s študijem vneto pripravljajo. Seveda nam v svoji mladostni razigranosti včasih tudi kakšno zagodejo in nas spravijo v zadrego. Ves mesec november so nas „vlekli za nos.“ Namreč, v tradiciji je, da si novinke na začetku noviciata določijo življenjsko geslo, ki jih bo spodbujalo k izvrševanju pravil. To geslo slovesno razodenejo na praznik Brezmadežne.

Nismo se pa pozabile na tako lep praznik pripraviti z zavzeto

devetdnevnicu. K praznovanju smo pritegnile tudi našo mladino. Prišel je zaželeni dan. Zjutraj smo s slovesno sv. mašo počastile Marijo, se ji zahvalile za neštete milosti, ki jih izkazuje naši družbi in vsej salezijanski družini – saj je bil to dan, ko je don Bosko začel svoje delovanje – in se ji priporočile za bodoče.

Kakor vsako leto, smo tudi to pot povabile sestre drugih redov iz Radovljice in Brezja, da ta praznik proslavimo skupaj. Povezava med različnimi redovnicami je vedno zaželjena. Skupno se navdušujemo za večjo gorečnost do Marije in uspešnejši apostolat.

Novinke so nam s prizorčkom in pesmijo odkrile svoje geslo. Pokazale so sliko z napisom: „Slavi moja duša Gospoda na veke“. Navdušeno smo zaploskale. Bile smo nemalo presenečene. Prav te besede je don Bosko zapisal na začetku prvih konstitucij, ki so jih prejele v roke sestre 1878. leta. Ker se sedaj pripravljamo na 17. vrhovni občni zbor, večkrat prebiramo in obravnavamo zgodovino naše družbe, pravila in don Boskova navodila. Neštetokrat smo izgovorile omenjene vrstice in še na misel nam ni prišlo, da bodo novinke izrabile priložnost in si ga vzele za življenjsko geslo.

Želimo jim, da bi bilo njihovo življenje nenehna pesem slave Gospodu v zvestobi pravilom in don Boskovemu duhu. s. AŽ

»VSAKO HIŠO

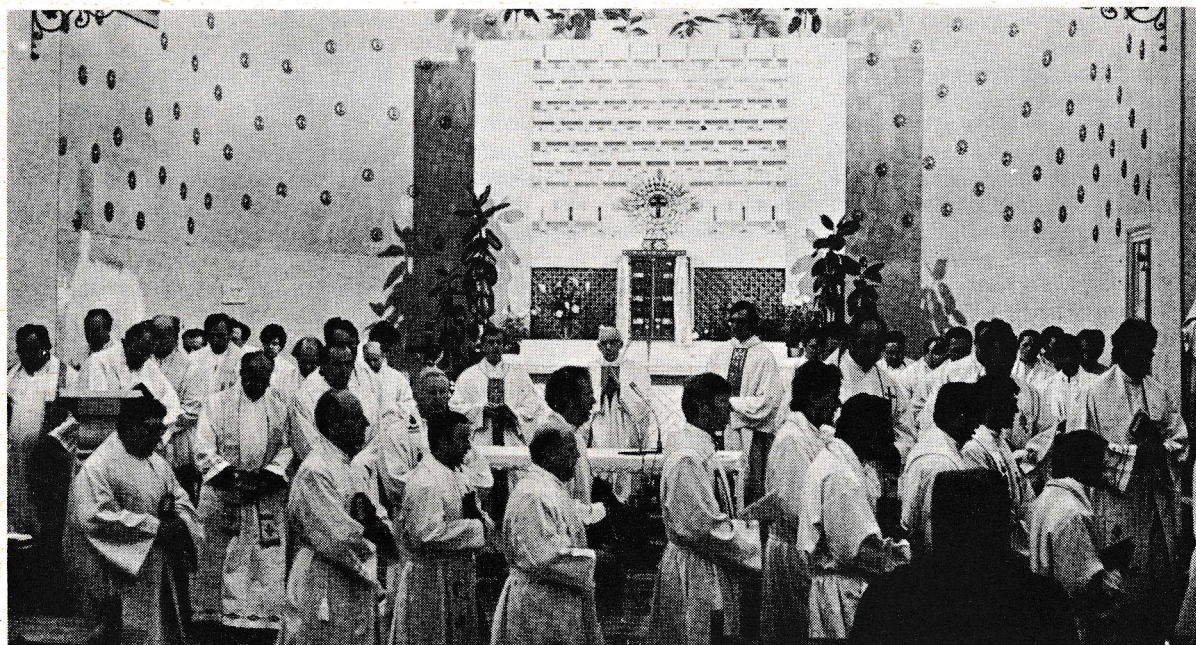
Na Mirenskem gradu je v začetku februarja potekal šestdnevni seminar o „družinski katehezi“. Vodil ga je salezijanec France Škrabl, doktorand katehetike na salezijanski univerzi (UPS) v Rimu. Mirenskega seminarja se je udeležilo okrog 20 salezijanskih duhovnikov na čelu s prof. dr. Valterjem Dermotom, soustanoviteljem teh seminarjev. Poteklo je deset let, kar so se slovenski kateheti in katehistinje začeli zbirati k tem seminarjem, da izpopolnijo svoje pastoralno katehetsko znanje. Trije salezijanci (Dermota, Rožmarič in Vidic) so ob koncu tečaja prejeli posebno diplomu, ker so se doslej vsako leto udeležili tega seminarja.

„Družina danes na splošno odpoveduje kot neposredni posredovalec vere novim generacijam.“ Refren iz teoretičnega in praktičnega skupinskega raziskovanja na mirenskem seminarju! Zato je „ena izmed največjih nalog moderne vzgoje vzgajati družine, da bodo sposobne vzgajati!“ Ta izjava sodbnih pedagogov velja prav tako v verskem pogledu.

Mirenski seminarji so zelo resno izpopolnjevanje katehetov. Večina udeležencev so bili mladi duhovniki in katehistinje. Prepričan pa sem, da je malokateri tako živo vsrkaval vase tega novega duha in se navduševal za praktične smernice, kot to lahko upravičeno rečemo o salezijanskem duhovniku Francu Levstiku. „Ni kaj,“ mi je med drugim dejal „družine odpovedujejo, tega se moramo zavedati. Zavedati se moramo, da je treba iskati potov, kako družinam vrniti svetost in zakoncem odgovornost. V moji skupini smo napisali posebno pismo uredništvu slovenske oddaje Vatikanskega radia, da se odgovorneje vključi v pastoralno in oznanjevalno poslanstvo slovenske Cerkve. Kateheti si želijo ustrežnejših oddaj. Mnogi so izražali tožbe, da medškofijski katehetski svet le preveč ponuja kakšna znanstvena razglabljanja, ni pa dovolj praktičnega, po katerem bi človek lahko segel v pastoralni.“

Bogat je repertoar doživetij na „mirenskih seminarjih“, tega ne morejo spodbijati ne tisti, ki nekoliko kritično gledajo na obliko dela, najmanj pa tisti (tudi krepka kopica salezijancev), ki opravljajo

NAREDITE ZA CERKEV«

službo duhovniško na način, stoletja ustaljen, in jim ni do kakšnega izpopolnjevanja.

„Stiri ali petkrat sem že bila na teh seminarjih. Zdi se mi izredno pomembno, da se to nadaljuje in seveda tudi posodablja, čeprav se nekaterim zdi, da ga bo počasi treba odpraviti. Bila bi zares medvedja usluga slovenski Cerkvi in njenim pastoralnim delavcem... Jaz in mnogi, dejala bi večina, mislimo povsem drugače. Vedno nova spodbuda nam je, vedno lepša doživetja so, čudovita, lepa: bogoslužje, molitev, petje, kulturni večeri. Doživljamo resničnost tistega, ki pravi: Jaz sem z vami!“ (Pišem se Večko, Snežna sem, redovnica sem, uršulinka, sedaj se spopadam s svetim pismom, pišem dizertacijo pri prof. Krašovcu).

Ni mogoče v kratkem zapisu predstaviti „mirenski seminar“ o družinski katehezi. Kot refren na tedensko intenzivno delo je le alarmni klic duhovnikom in slovenskim vernim družinam, da vsemu nakljub postanejo to, kar je dejal že Janez Krizostom: „Vsako hišo naredite za cerkev!“

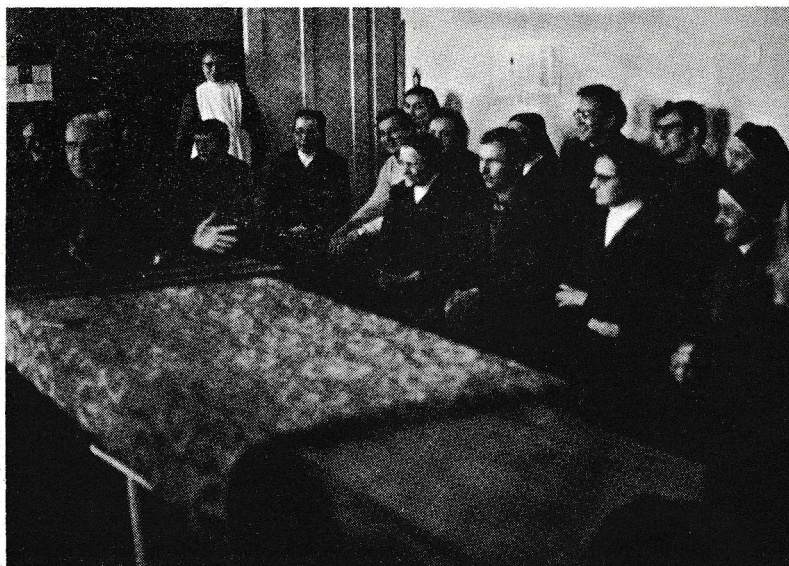
Duhovnikom in katehistinjam, ki so se izognili in se sploh izogibajo razno raznim tečajem za izpopolnjevanje, velja beseda enega izmed udeležencev: „Saj je to neke vrste globoka duhovna prenova, čeprav si v to smer še bolj želim;

zdi se mi namreč, da je to bistveno! Še vedno je premalo hotenja v smer ‚bogovdanosti‘, saj je vendar Gospod tisti, ki zida hišo. Bistvena je ljubezen in te si je treba izprositi pri Bogu. Če ni prave ljubezni do Cerkve, so vsi izglasovani, iznajdeni, ugotovljeni, dovršeni, izoblikovani recepti krepko zaman. Sicer je v tej smeri določen napredek od prejšnjih seminarjev; močnejši je bil letos, kot je bil prejšnja leta, saj je bilo tako čutiti upor zoper vse, kar je bilo preveč uradnega v strukturah... Premaknilo se je, in sedaj

le vsi čutimo, da je Cerkev silno velika vrednota. Prav bi bilo, da bi bogoslužje še bolj poudarili tako na tečaju kot v župniji, katehist mora biti oblikovan prav v tej liturgični drži“ (Oberstar).

Hvalevredno je, da se tudi katehistinje iz vrst Hčera Marije Pomčnice udeležujejo podobnih seminarjev; mirenskega so se udeležile kar tri. Srečanje z drugimi ustvarja duha odprtosti in vzajemne moči, daje poleta in širi obzorja.

ce

»GREM MED JUŽNE BRATE«

Življenje katoličanov med drugoverci

Salezijanski družbi v Sloveniji je poverila Cerkev težko in odgovorno dušnopastirsko delo za katoličane, ki živijo med pravoslavniimi in muslimanskimi verniki. V predmestjih Beograda vzdržujejo v katoliški veri na Karaburmi v župniji sv. Jožefa Delavca in v Borči, od leta 1968, v Nišu od leta 1947, v Prištini od 1959, v Titogradu in Nikšiću od 1966. leta. Naši sobratje so pastirovali tudi že v beograjski stolni župniji od 1960 do 1974, potem v Uroševcu na Kosovu od 1938 do 1956, in v Janjevu pri Prištini od 1949 do 1967.

Že samo ta suhoparni pregled krajev in letnic pove o trudu naših sobratov za katoliške vernike, da ne bi izgubili vere, upanja in božje ljubezni v preizkušnjah, ki presegajo človeške moči.

Našim prijateljem bi radi prikazali življenje naših sobratov v enem ali drugem teh okolij, njihovo delo za svoje vernike in o vtisih, ki jih imajo duhovni voditelji drugih veroizpovedi o naših duhovnikih, redovnicah in o naših vernikih. Vprašali smo sedanjega magistra novincev Ivana Turka, ki je deloval na našem jugu v Titogradu, Nikšiću in Prištini, da bi nam odgovoril na vsa ta vprašanja.

— Ivan, sedaj si že drugo leto magister novincev. Tvoja prva duhovniška leta si preživel daleč od ožje domovine, med verniki, ki so povečini druge veroizpovedi. Sedaj

gledaš na svoje življenje in delo gotovo manj prizadeto. Radi bi vedeli, kaj je pomenila katoliška Cerkev in delo naših sobratov za katoličane, starejše, mlade in najmlajše?

V diaspori sem preživel devet let. Na pot sem se podal julija 1969 po nasvetu tedanjega inspektorja Martina Jurčaka. Šel sem v 'neznano'. Prva moja postojanka je bila Titograd. Barski nadškof, zdaj že pokojni, Aleksander Tokić je zaupal novoustanovljeno župnijo salezijancem. Župnija je 1969 dobila novo cerkev, mogočno stavbo iz betona v obliki ladje. Okolje je pretežno pravoslavno. Katoličani so v manjšini, med njimi je največ Albancev, ki so šli v zgodovini skozi težke preizkušnje, da so ohranili svojo vero. Vera je bila zanje in je še danes — svetinja, zlasti starejši generaciji. Tudi mladi živijo v nekakšni pripadnosti katoliški Cerkvi, vendar se večkrat čuti, da jim tradicija ne zadošča, osebne verske poglobljenosti pa še nimajo. Verouk je bil in je še marsikje pomanjkljiv. Obstajal je v kratki pripravi na prvo obhajilo in birmo. Duhovniki se sicer prizadevajo, da bi napravili korenite premike in tako pripravili mladino na zavesten sprejem verske dediščine, jo vrednotili, ohranili, živeli in spet zavzeto izročali novim rodovom. Duhovnik v diaspori je terenski duhovnik. Če hoče ustvariti župnijsko občestvo, mora veliko potovati in obiskovati posamezne družine.

Velike težave so tudi z veroukom, zaradi oddaljenosti vernikov in tudi zato, ker mnogi od njih še niso dovolj prepričani o potrebnosti verouka. Tudi verska oskrba redovnicam, ki jih je v diaspori veliko, je za duhovnika zelo zahtevno delo.

Duhovnik je na splošno lepo sprejet, posebno kjer začetijo, da je ves za ljudi, da je ves njihov. Ves čas svojega bivanja med njimi sem čutil njihovo veselje, da je duhovnik med njimi. To velja za starejše, mlade in najmlajše. Katoliško Cerkev pa doživljajo kot tisto ustanovo, ki jim je v zgodovini pomagala ohraniti versko in narodnostno samobitnost.

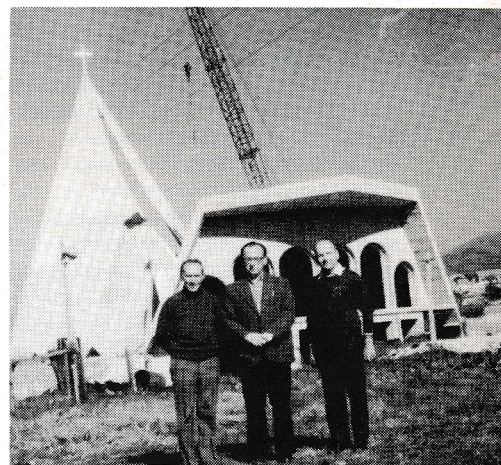
— Kako se počutijo naši verniki med pravoslavniimi ali med muslimani? Ali drugoverci sploh opažajo, da so med njimi tudi katoličani?

Nekoč je bilo precej napetosti med posameznimi verskimi skupnostmi. Šlo je pač za obstoj — za biti ali ne biti! Moram reči, da se je stanje močno spremenilo. Vsi postajajo bolj strpni, rekel bi ekumenski. Prihajajo do prepričanja, da je treba spoštovati versko prepričanje drugega. V njih je navzoča želja, da bi bili vsi eno', kakor je prošil Kristus pri zadnji večerji.

Čeprav so katoličani v manjšini je njihova navzočnost zelo vidna. Zavest pripadnosti Cerkvi je velika. V prakticanju verskega življenja pa je precej pomanjkljivosti. Obisk nedeljske maše je še kar zadovoljiv z ozirom na okoliščine, v katerih živijo. Tudi vsakdanja molitev je še močno navzoča v mnogih družinah. To čutijo tudi pripadniki drugih veroizpovedi, zato pravijo,

Birma v Titogradu 1971

Nova cerkev v Nikšiću in njen graditelj Ciril Zajec (v sredini)

da katoličani od vseh še najbolj spoštujejo svojo vero.

— Katoličani so različnih narodnosti, so med seboj kaj povezani, kaj jih družijo, kaj jih loči?

Res, katoličani so zelo različnih narodnosti. V krajih, kjer sem jaz deloval, je največ katoličanov albanske narodnosti. Med seboj so precej dobro povezani, posebno po rodovih. Zdi se mi pa, da je premalo navzoča zavest, da smo pred Bogom vsi ena sama družina. Nekateri se zaradi raznih razlogov zapirajo v ožji krog sorodnikov. Katoličani drugih narodnosti so še manj povezani med seboj in vsak živi svoj svet, kakor se pač znajde in mu okoliščine omogočajo.

— Ali je kaj stikov med našimi in pravoslavni duhovniki, škofi ter muslimanskimi verskimi voditelji, kakšni so ti stiki in kje?

Stiki so. V Črni gori bi dejal, celo zelo dobri. Sožitje med katoličani in pravoslavni je lepo, tako tudi med duhovniki in škofi. Pa tudi odnosi z muslimani se lepo razvijajo. Verski voditelji se srečujejo ob raznih praznikih in proslavah verskega značaja. Tudi salezijanci v Titogradu si močno prizadevajo za lepo sožitje z drugovernimi. V ta namen organizirajo ekumensko srečanje vsako leto za praznik sv. Janeza Boska. Važno mesto pri tem zблиževanju ima tudi pravoslavni 'manastir' v Ostrogu, kamor radi zahajajo na duhovno okrepitev ne samo pravoslavni, ampak tudi katoličani in muslimani.

Tudi na Kosovem raste ekumenska zavest, čeprav se mi zdi, da so ti odnosi zaradi zgodovinske pogojenosti manj sproščeni. Potrebno

bo še veliko iskrenega prizadevanja in molitve in Bog bo dal svoj blagoslov. Važno vlogo na tem področju ima svetišče Matere božje v Letnici, kamor zahajajo na romanja ne samo katoličani, temveč tudi pravoslavni in muslimani.

— Kakšna je bodočnost glede duhovniških in redovniških poklicev v diaspori?

V Črni gori kaže precej slabo tako pri katoličanih kakor tudi pri pravoslavni. Kje je vzrok? Pri katoličanih je eden od vzrokov verjetno v tem, da so se pred leti mnoge albanske družine preselile v Ameriko. Za njimi so odšli tudi njihovi sinovi, semeniščniki in bogoslovci. Kolikor mi je znano, trenutno barska nadškofija nima niti enega semeniščnika ali bogoslovca. Menim, da je pomanjkanje duhovniškega in redovniškega naraščaja zdaj najbolj boleča točka katoliške Cerkve v Črni gori. Bolj boleča kot lanski potres!

Precej drugačen pa je položaj na Kosovem. Zdi se mi, da ima kosovska Cerkev več življenjskega dinamizma. Cerkev doživlja svojo pomlad. Ima lepo število mladih duhovnikov. Kar je še posebej razveseljivo, je to, da ima lepo število bogoslovcev in semeniščnikov. Upam, da bo kosovski Cerkvi kmalu mogoče priskočiti na pomoč barski nadškofiji.

— Katoliške redovnice so zelo prisotne v diaspori. Kako jih preprosojajo drugoverci? Imajo kaj poklicev?

Katoliške redovnice — to je posebno poglavje življenja in dela ter katoliške navzočnosti med drugovernimi in nevernimi. So glavne

graditeljice mostu edinosti s svojo krščansko požrtvovalno ljubeznijo.

Ko po zadnji vojni ni bilo 'prostora' za 'uniformirane' redovnice v slovenskih bolnišnicah, so jih z odprtimi rokami sprejeli v Črni gori in Srbiji. Zato so se mnoge preselile na jug naše domovine. Morebitni predsodki nekaterih ob njihovem prihodu so se hitro razblinili. Vsi so začutili njihovo nesebično delo po bolnišnicah ne glede na vero ali narodnost. Želele so biti in dejansko so pričevalke Kristusove ljubezni vsem, zlasti najpotrebnejšim, bolnim in trpečim. So kakor angeli varuhi ob bolniških posteljah... Veliko dobrega storijo tudi zapuščenim po domovih. Velikokrat sem slišal praviti muslimane in pravoslavne: 'Ni prava tista bolnišnica, v kateri ne delajo sestre (redovnice)'.

Glede števila redov skoraj ne bi vedel povedati, koliko jih je. Tudi one čutijo pomanjkanje poklicev. Glede tega se zelo dobro držijo frančiškanke Brezmadežne v Črni gori in usmiljenke na Kosovem. Frančiškanke Brezmadežne imajo celo svojo lastno provinco s sedežem v Cetinju. Imajo precej mladih sester Albanc, v zadnjem času pa prihajajo poklici tudi s Kosovega. Zaposlene so pretežno po bolnišnicah. Zadnji čas pomagajo tudi v župnijski pastoralni, pri katehezi in gospodinjstvu.

Vsem bralcem Salezijanskega vestnika toplo priporočam v molitev Cerkev v diaspori. Sobratom in vsem drugim pastoralnim delavcem želim obilo božjega blagoslova pri njihovem zavzetem delu po priprošnji Marije Pomočnice.

Ivan Turk

Birma v Prishtini 1979

Prvo obhajilo v Prishtini 1977

VZGAJAJMO KAKOR DON BOSKO

LUKSUS – PREOBILJE

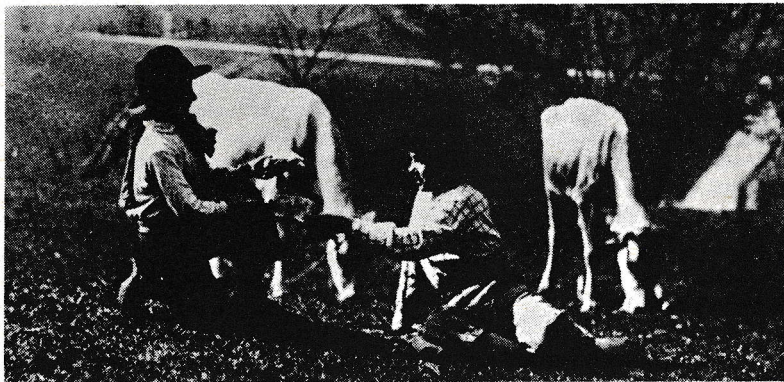
V naši potrošniški družbi je vedno več luksuza in preobilja. Toda luksus in preobilje nista splošna last vsega človeštva, temveč samo zapadnih industrijskih držav. K tem spadamo tudi več ali manj mi. Poleg visoko razvitih držav, kjer ljudje živijo v preobilju, imamo še nerazvite države, kjer ljudje živijo v pomanjkanju in celo v bedi. Pa tudi pri nas srečujemo ljudi, ki živijo v zelo težkih življenjskih razmerah ali celo v pomanjkanju. Zdi se zelo na mestu, kar je Jezus povedal „Uboge boste imeli vedno med seboj“ (Mt 26, 11).

Ko v očenašu prosimo „daj nam danes naš vsakdanji kruh“, točno nakazujemo stanje, ki ga kot kristjani želimo imeti in uresničiti v svetu; prosimo za to, da bi mogli vsak dan, to je iz dneva v dan, zadostiti svojim potrebam v vsem, kar zadeva naše življenje. To prosimo ne samo zase, temveč za vse ljudi, ki so naši bratje in sestre v Bogu. Prošnja pa ni samo želja, temveč predpostavlja tudi prizadevanje, da bi uresničili na svetu tako stanje.

Kolikokrat slišimo v vzgojnih stvareh neizkušene starše, ki pravijo, „želim, da bi bilo vam otrokom lažje in lepše kot je bilo nam, ko smo bili v vaših letih“. Take starše je preslepila želja po življenju v obilju. Želijo si, da bi njihovi otroci mogli živeti v obilju. Nikakor nočejo priznati, da jim v njihovi mladosti ni šlo tako slabo, kot si mislijo. Gotovo ni bilo v tistih časih, ko so bili oni mladi, tega obilja kot je danes, gotovo pa je tudi to, da so bili kljub temu prav tako srečni in zadovoljni kot so njihovi otroci sedaj, pri vsem izobilju, ki jih skoraj duši.

Namen življenja ni živeti v preobilju ali luksuzu, temveč v sposobnosti, da smo srečni in zadovoljni s tem kar imamo. Mnogo bolj kot za preobilje si je treba prizadevati za vzgojo k zadovoljnosti. Zadovoljnost je občutje zadoščenosti s stvarmi, ki jih imamo. Važno je, da se vsak dan nasitimo, da se vsak dan odpočijemo, da se

razvedrilo. Nikakor pa ni važno, da se moramo vsak dan nasiti z najboljšimi in najdražjimi rečmi. Prav tako ni važno, da spimo v razkošnih posteljah in da se veselimo ob izredni zabavi. Tisti, ki meni, da se mora vsak dan nasiti z razkošnimi jedmi, kakor si jih privoščijo v najbolj razsipnih hotelih, ni povprečen in navaden človek, temveč želi biti nekaj posebnega. Ta posebnost pa ni utemeljena niti v njegovem stanju niti v njegovih sposobnostih.

Že otroka je treba navaditi k zadoščevanju življenjskih potreb, naučiti ga je treba, da bo zadovoljen z našim vsakdanjim kruhom. Ko smo z otrokom pri zajtrku, mu je treba povedati, kako dober je kruh, mleko in tisto kar imamo še zraven in koliko je na svetu ljudi, zlasti otrok, ki vsega tega nimajo. Otroka je treba od mladih nog privaditi na to, da se bo zadovoljil s preprosto hrano in pijačo, ne pa ga učiti, koliko različnih vrst kruha, kaka, sira, salame je in kako je vse to dobro. Tako otroka ne učimo, da mora jesti zato, da se bo odteščil temveč zato, da bo že pri zajtrku občutil čim več slasti in ugodja. To je pravo razvajanje. Razvajanje je v tem, da komu ali ustvarjamo potrebe ali pa potrebe zadoščamo na prekomeren način.

Isto velja za obleko. Obleko nosimo zato, da pokrijemo nagoto in se ščitimo pred vremenskimi nevarnostmi. Obleka je tudi lahko okras in dopolnilo osebe in osebnosti. Tu kaj lahko otroka navajamo k luksuzu. Luksuz je tisto, kar

ni potrebno za življenje in je odveč. Odveč je pri obleki iskanje pretirane elegancije ali zgolj modnosti. Če je komu predvsem za to, da se pokaže elegantnega ali modnega in pri tem trpi mraz, je obrnil red stvari in ravna napačno. Pravilno pa je takrat, ko skušamo obvarovati telo pred vremenskimi nevarnostmi in to narediti na tak način, da je tudi lepo in mikavno.

Ljudje živimo v stanovanjih. V stanovanju uredimo prostore tako, da lahko opravljamo svoje poklicno delo, da se zavarujemo pred klimatskimi dogajanji in da nam je prijetno. Če hoče kdo iz svojega stanovanja narediti umetniško galerijo ali razstavo najnovejšega pohištva, pozablja na osnovni namen stanovanja, ki je v tem, da človeku daje zatočišče pred člo-

veku neustreznimi naravnimi pojavi. S tem je tudi že obrnil red primernosti in zašel v luksuz. Otroke je treba navaditi, da so zadovoljni s svojo posteljo, da se čutijo domače ob pisalni ali delovni mizi, da se čutijo doma v kuhinji in ljubijo družinsko sobo. Opremljati sobe in sobane z dragocenimi preprogami, umetniškimi slikami in kuriozitetami iz vsega sveta, pomeni siliti otroka k življenju v izrednih okoliščinah, preko tega kar je nujno in primerno.

Ko otroke „učimo“ pri jedi bolj uživati kot zadoščati naravno potrebo po hrani, ko jih pri oblačenju navajamo predvsem k modi in eleganci in pri stanovanju k umetnostnim muzejem, jih navajamo k življenju, ki je daleč preko meja normalnega in tega, kar prosimo v očenašu.

Najhuje pri tem pa je spreminjanje „tega kar je odveč“ v življenjsko potrebo, se pravi v predmete, brez katerih nekdo ne more biti srečen in zadovoljen. To je vzgoja k luksuzu in preobilju.

Valter Dermota

NAŠ MISIJONSKI SVET

ZA KAJ ŽIVETI ...

Misijonar Ernest Saksida je bil profesor matematike in fizike v salezijanskem zavodu v Corumba, mestu zvezne države Mato Grosso v Braziliji. Bil je dober vzgojitelj, mladim premožnejših družin je nudil vse, da bi postali 'pošteni državljani in dobri kristjani', kakor je to delal don Bosko. Njegovo življenje bi lahko na ta način potekalo delavno, toda mirno, v neki zagotavljeni varnosti.

Kadarkoli je stopil iz zavoda na cesto, je srečaval 'mularijo' in 'klape' vseh vrst, ki so si po svoje krojili življenje s krajo, razbijanjem, pitepanjem, pretepanjem, pijančevanjem, razvratom ... Prava kuga javnega reda. Ohraniti red je bila edina skrb oblasti, ker ni šlo zlepa, z nasiljem.

Ernest se je vprašal, ali naj se postara v 'lagodnem' življenju v zavodu, ali pa naj kaj stori za te zavržence.

Corumba je mesto na robu zloglasnega 'Pantanal de Mato Grosso' — močvirja, ki je veliko za tri Jugoslavije, s slabimi prometnimi zvezami, na meji z Bolivijo. Od tam prihajajo ljudje v Corumba za boljšim kruhom, a ga povečini ne najdejo. Zato se mnogi 'zamočvirjajo'.

Ernest je začel delo počlovečevanja teh ljudi, predvsem z njihovi otroki, kar sredi njihovih barak, zlepljenih iz lepenke, starih desk, zarjavele pločevine. Tudi sam je imel na voljo samo barako, malo boljšo od drugih. Kaj kmalu je

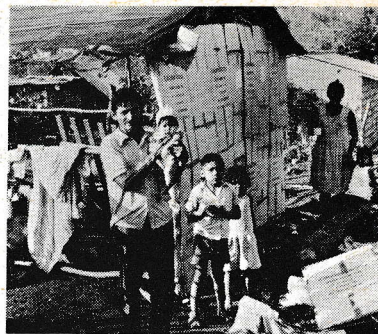
število njegovih barak naraslo na sedemdeset, v njih pa na tisoče otrok. S šolo in kapelo, ki ju je zabelil z neutrudno ljubeznijo do te 'mularije', je oblikoval v njej veselje do cilja: postati človek, ki ve za kaj živi ...

Če živiš v baraki in ne vidiš izhoda iz nje, ti še tako lepi cilji zbledijo, premaga te obup in vrneš se v 'močvirje'. Ernest se je tega zavedal. Hotel je tej mladini dati bolj človeško okolje. Začel je zbirati sredstva prek TV, tiska, podjetij, ustanov, začeni v samem mestu Corumba, potem še dalje po Braziliji, potoval je v Italijo, Španijo, ZDA, Švico, Nemčijo, Jugoslavijo in Francijo.

Mnogi so se mu odzvali. Zrasli so novi prostori za bivanje, za šolo, za molitev, za zdravstvene potrebe, za razvedrilo. Nastalo je 'Don Boskovo mesto', — Cidade dom Bosco. V njem je osnovna šola za 1500 otrok, srednja šola za 800, obrtna šola za 160 fantov in deklet; 'materinska šola' za pripravo na zakon za 200 mladih.

Po cestah in trgih mesta Corumba ta mladina nastopa za civilne praznike strumno in urejeno s svojo godbo, pevskim zborom. Ob delavnikih pa jih vidiš po mestnih delavnicah kot vajence ali pomočnike, kot snažilce čevljev, prodajalce časopisov, kurirje, skavte. Vsi ti so že rešeni 'močvirja', ker vedo zakaj živijo.

Organizacija 'Don Boskovega mesta' stane denarja in drugih sredstev: strojev, orodja ipd. Ernest je našel v raznih državah

dobre gospe, ki prispevajo vsaka za določenega fanta ali deklet, dokler se ne izšola. Te imenuje botrice. Tisoč dvesto jih je že.

'Don Boskovo mesto' še vedno raste po barakarskem predmestju Corumba. Čim več podružnic ima, tem manj huliganov je na ulicah in trgih. Ernest potrebuje še in še denarne pomoči. Hoče uničiti 'močvirje'.

Kmalu bo 20 let, odkar je Ernest začel to delo. Zdaj bi rad zgradil tudi cerkev, preprosto in skromno, a dostojno za 8 tisoč župljanov njegove 'Don Boskove župnije'. Za zdaj se zadovoljijo z večjo šolsko učilnico. Pri vodenju župnije mu pomagata še dva salezijanska duhovnika.

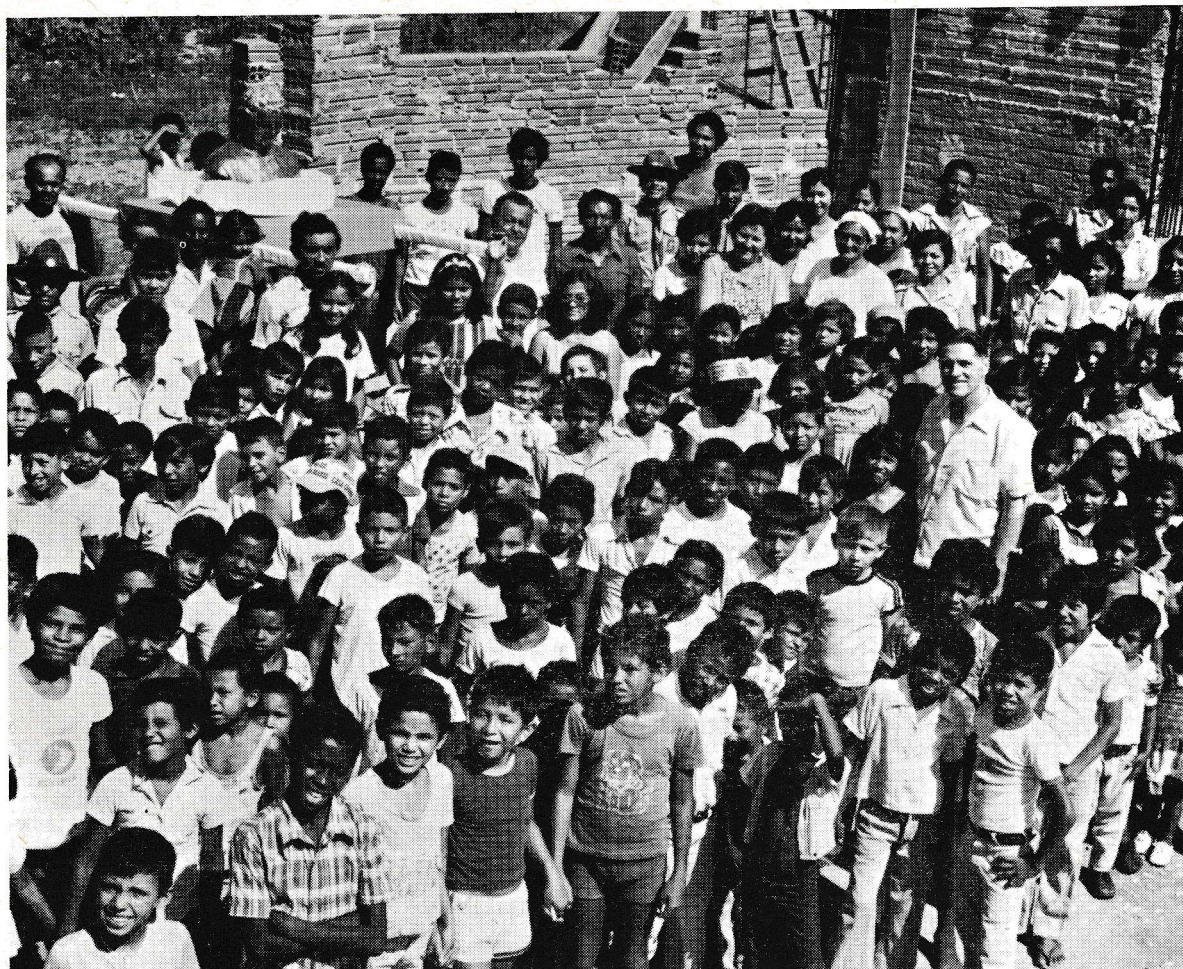
Ernestu tečejo leta. Sicer vse 'Don Boskovo mesto' upravljajo najboljši med fanti in dekleti, sami. Toda potreben je nekdo, ki je za vse odgovoren in ki organizira sredstva za širjenje tega 'mesta'. 'Močvirje' je še ogromno, nesorazmerno z močmi, ki jih ima Ernest. Rad bi rojaka za naslednika ...

Rad bi še mnogo dobrih in velikodušnih botric za svojo mladino. Botrica se obveže, da bo podpirala z molitvijo in denarjem enega revnega otroka. Za oskrbo takega otroka je potrebnih mesečno od 150 do 600 din. Vzdrževanje traja do konca šolanja otroka.

Misijonar Ernest Saksida je pred kratkim pisal našemu inspektorju Radiju Borštniku in med drugim pravi:

„Če bi hotel povedati vse, kar sem preстал s svojim prizadevanjem za otroke, družine, priseljenci, z oblastjo in vlado, ko sem se trudil za gradnje, za vzgojo in prevzgojo mladine, za lastno posvetitev, bi lahko napisal dve debeli knjigi ... Prilagam nekaj fotografij: mogoče bo o tej ustanovi kdo pripravil kakšen članek in tako zbudil zanimanje zanjo, za njene potrebe po

poklicih, za duhovno, pa tudi za gmotno pomoč. — Hvaležen sem za vse, kar mi pošiljate: Salezijanski vestnik, Med brati, Ognjišče in pisma salezijancev, posebno Vaša. Vse to mi služi kot dragocene novice in gradivo tudi pri mojem vzgojnem delu. Bog ne daj, da bi pri tej ustanovi sebi pripisoval kakšno zaslugo; delam samo zanjo, ker je resnično čudovita, kakor so

čudovita Gospodova dela!

Leta 1981 bomo celo leto praznovali 20-letnico ustanovitve Cidade Dom Bosco, ko smo 3. aprila 1961 začeli s prvo barako za najbolj zapuščene.

Pismo, napisano v italijanščini s primesmi portugalsščine, končuje v slovenščini takole:

„Prav prisrčno se Vam zahvalim za vse... Vidim, da je v inspek-

toriji živ misijonarski duh. Zadnja leta smo izgubili imenitne salezijance. Naj pridejo drugi, tudi oni tako pridni, izobraženi in apostolični. Naše ljudstvo jih potrebuje. Vam bom prav hvaležen, če se boste spomnili mene v Vaših molitvah, v Vaših žrtvah. Tudi jaz bom daroval moje molitve in žrtve. Vedno Vaš brat in slovenski misijonar Saksida.“

KITAJSKI MISIJON ŠE ŽIVI

Misijonar Andrej Majcen je dobil od svojega bivšega gojenca, potem salezijanca, Johna Senga pismo iz Kunminga na Kitajskem. To je izredno in izjemno pismo, ki pričuje, da delo misijonarja Kereca, Majcena in Pavlina v Kunmingu ni umrlo. Za boljše razumevanje tega pisma, najprej nekaj zgodovine, ki jo je napisal Andrej Majcen.

Kunming je bila nova postojanka za slovenske salezijance. Tedanji inspektor Braga je leta 1935 poslal v Kunming, glavno mesto isto-

imenske pokrajine, ki meji na Vietnam in Burmo, Jožefa Kereca, naj ustanovi novo misijonsko postajo in šolo. Nekaj mesecev pozneje mu je prišel pomagat tudi Andrej Majcen. Po treh letih je bil Kerec imenovan za apostolskega administratorja v Čaotungu, v Kunmingu je zato ostal za ravnatelja Andrej Majcen, v pomoč pa je dobil iz Šanghaja dva kitajska salezijanca, Johna Senga in Francisca Wang, prvi je bil vzgojni, drugi pa duhovni vodja. Skupaj so delali vse do Majcenovega izгона iz Kitajske leta 1951.

„S prihodom Mao Cedongove oblasti je kardinal Riberi dal navodilo, naj misijonarji sodelujejo z oblastjo v vsem, kar pripomore k ljudski blaginji. To ni bilo dovolj. Treba se je bilo opredeliti za ‚narodno kitajsko cerkev‘, ločeno od Rima. Tega mi v vesti nismo mogli storiti. Zato je naši šoli v Kunmingu začelo slabo presti. Sicer sem postavil za ravnatelja Senga vpričo vseh profesorjev in gojencev, toda to ni našlo odmeva pri oblasti, ki je že določila novo vodstvo. Dobri ljudje so mi svetovali, naj raje zapustim zavod in

grem na škofijo, kjer je že bil Kerec. V tem času sem hodil poučevat ruščino v neko bližnjo šolo.

Nekako konec junija smo natihoma organizirali zadnje duhovne vaje v zakristiji kunminske katedrale. Iz Čaotunga izgnani Kerec in jaz sva govorila zbranim o zvestobi v veri, Cerkvi in don Bosku. Dobro se še spominjam tistega večera, ko sem sedel v večernem polmrazu s Sengom in Wangom ter pomočnikom Š'jem. Šepetaje smo ugibali o prihodnosti, končno sem dejal: „Eno vas prosim, bodite vedno zvesti veri, papežu in ljubite Marijo, kakor nam je priporočal don Bosko. Wang je odločno vstal in dejal: „Gospod Masenfu (Majcen), obljubljam Vam, da bom rajši preстал mučeništvo, kot pa zatajil vero in papeža.“ Isto mi je izjavil Seng. Š'jem pa je rekel: „Jaz imam svojo vest in bom naredil, kakor se mi bo zdelo najboljšje za prihodnost.“ Vesel sem bil obeh duhovnikov, žalosten pa odpada Š'ja.

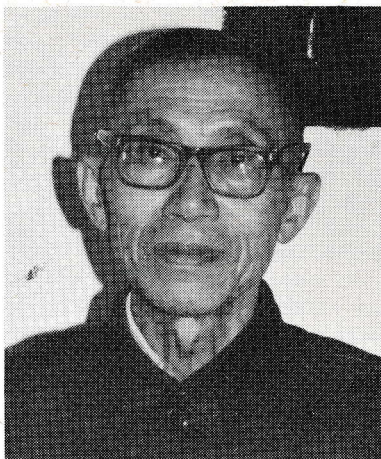
Bili smo zelo kontrolirani, zato se nismo mogli veliko shajati. Teden dni nato so mi prišli povedat v katedralo, da so fantje na naši šoli na ljudskem sodišču zahtevali naj Wangova kri teče na tem dvorišču, ker je s svojimi nauki pohujševal fante. Bil je pomiloščen, toda dolgo vrsto let je bil v ječi z vezanimi rokami.

Pred odhodom-izgonom iz Kitajske sem se še enkrat srečal s Sengom. Šele 20. novembra lani se mi je spet oglašil iz Kunminga. Takole mi piše:

„Prečastitemu gospodu Masenfuju (Majcenu) najlepši pozdrav! Od tedaj, ko ste zapustili Kunming, vse do danes, je preteklo kar celih trideset let. V teh neskončno dolgih dneh se je nakopičilo toliko dogodkov, da si človeška fantazija ne more vsega domisliti. Čas trpljenja je že potekel. Vsakovrstni dogodki moje samote (ječe) so, lahko rečem, končani, čeprav grozot, ki sem jih moral prestati, ni bilo malo. Danes je vse končano in sem prepričan, da se mi don Bosko v nebesih lahko smehlja.

Predragi gospod Majcen, jaz se vas vedno prisrčno spominjam, saj je življenjska pot vedno naslonjena na vzgojo mladih let in le tako je mogoče napredovati. Še molite in prosite, da mi Marija še naprej milostno pomaga.

Prosimo lepo, pozdravite Pavlina in vse znane sobrate in vse moje

Don Francisco Wang

Don John Seng

znance iz tistih let. Jaz pa nimam možnosti, da bi prišel osebno na obisk, prosim, oprostite mi.“

Svetovni časopisi so začeli pisati, da se Kitajska odpira... Res, moj bivši gojenec iz Kunminga, salezijanec Benedikt Čan je mogel obiskati svojega postaranega očeta. Še nekateri drugi salezijanci so lahko obiskali svoje ali kakega sobrata na Kitajskem. Tako smo zvedeli, da so vsi salezijanci pomiloščeni — jih je živih 9 ali 10 — in svobodneje delajo v rudnikih, tovarnah, hotelih... Tudi o 30 duhovnikih v Šanghaju, ki so delali dežnike, vemo, da imajo več svobode. Vendar noben duhovnik ne sme javno maševati, če ni član „narodne cerkve“.

Nekdanja salezijanska šola v Kunmingu deluje še vedno kot šola, kar je tolažljivo. Stolnica pa je spremenjena v stanovanjske prostore.

Gospod Andrej Majcen je vesel zvestobe teh in drugih svojih bivših gojencev, od katerih so nekateri postali salezijanci in mnogo pretrpeli za svojo vero in za rimsko-katoliško Cerkev.

NIMAMO TU STALNEGA BIVALIŠČA

Ta Pavlov izrek se zdi, da je postal življenjsko geslo našega misijonarja Jožeta Kramarja. Najprej je misijonaril v Indiji, potem v Burmi, pa tudi na Filipinih, kjer je preživel s trdim delom za mladino dolga leta, ni bil vedno na istem mestu. Še mu ni dovolj: zdaj se pripravlja na nov misijon na Novi Gvineji med Papuanci.

„Tam se ponuja veliko dela za duše zlasti na področju salezijanskih pomočnikov. Skušajte tudi Vi (g. Majcen) pritegniti kako mlado velikodušno moč za to pionirsko delo. Za to postojanko je določenih šest salezijancev: dva duhovnika, dva pomočnika in dva klerika asistenta.

Dobili smo misijonski križ ob koncu misijonskega kongresa. Križ nam je podelil kardinal Rossi, ob navzočnosti 5 kardinalov, 60 škofov in okrog 250 duhovnikov. Po narodnosti so novi misijonarji štirje Filipinci, en Italijan in moja malenkost. Priporočajte tudi drugim to naše delo, da bi mogli vedno in povsod izvrševati samo božjo voljo.

Prvi trije odidemo, če bo božja volja v začetku junija, drugi trije pa še pred koncem tega leta. Tam bodo imeli mladi filipinski salezijanci možnost, da se udeležujejo v misijonarskem apostolatu.

Dežela je ena najbolj zaostalih na Daljnem Vzhodu. Praktično ne poznajo cest, zelo malo je prevoznih sredstev. Električno imajo samo v nekaj večjih krajih. Ker je dežela na ekvatorju, jim je obleka postranska stvar. Glavna hrana jim je sadež neke palme, ki raste v močvirjih in pa neke korenine. Ker je v

kraju, kamor gremo mi, talna voda slana, uporabljajo samo kapnico. Do prve pošte je dve uri in pol vožnje s čolnom ali z džipom po morski obali.

Ko bom prišel tja, vam bom bolj natančno opisal kraje in ljudi, ki bi jim radi pomagali k lepšemu življenju zdaj in v večnosti.

Misijon vam toplo priporočam v spomin pri evharistični daritvi."

Pismo g. Majcenu zaključuje: „... Želim Vam božjega blagoslova na vse Vaše delo, da bi mnogim mladim mogli utreti pot, da bi brez strahu sledili svojemu poklicu, zlasti misijonskemu, ki je bil don Boskov... Morda Vas je Bog ustavil v domovini zaradi njih."

„TRIE KRALJI V BURUNDIJU“

Zdaj so v Burundiju v centralni Afriki samo še trije salezijanci: Naša dva Slovenca Jože Mlinarič in Gusti Horvat ter Brazilec Silva Vincent — pravi trije ‚kralji‘ za svojo župnijo Rukago. Toda ti trije kralji so zelo revni med še revnejšimi. So pa res neke vrste kralji, ker jim prinašajo božje kraljestvo, medtem ko jim pomagajo živeti.

Za božične praznike sta nam zelo pridno pisala. Iz njihovih pisem bomo povzeli za naše prijatelje novice o njunem delu, ki je izredno naporno. Pri vsem tem sta čisto pozabila povedati kdo tem trem ‚kraljem‘ kuha, pere ipd. Najbrž kar sami.

Gusti pravi:

„Zame bodo to prvi božični prazniki tu v osrčju Afrike. Bodo bolj študijski, ker je tečaj kirundščine v polnem teku. Predavanja oziroma vaje imamo vsak dan dopoldne in popoldne, ob sobotah pa dopoldne. Tako ostane zelo malo časa za osebni študij.

Ob sobotah popoldne in nedeljah sem tukaj v Rukagu. Tudi med prazniki bom še doma, da bom kaj pomagal, ker bom prav za božič ostal sam na župniji. Zupnik Vincent odhaja kot predstavnik salezijancev v Burundiju (nas ‚treh kraljev‘) na naš inšpektorski občni zbor v Zaire, ki bo med božičem in novim letom. Ker so razdalje velike, gre že pred božičem v Ruando in od tam skupaj z drugimi delegati v Zaire.

Sem torej sredi študija kirundščine. Za nas Evropejce je ta jezik nekaj posebnega in gre težko v glavo. Na tečaju nas je 19 in sicer iz 10 držav. Prevladujejo Italijani, ki jih je 5, Španci 4, 2 iz ZDA in Brazilije, po 1 pa iz Francije, Belgije, Nizozemske, Kanade in jaz iz Jugoslavije. Od tega smo 4 duhovniki, štirje laiki, dva evangeličana (pastor z ženo), ostali pa so redovnice različnih redov (usmiljenke, dominikanke, frančiškanke...). Smo res pisana družba. Med seboj se sporazumevamo v francoščini — toda kakšna je ta francoščina z vsemi mogočimi naglasi in zavijanji! Razumemo se pa le in družiti nas isti cilj: obvladati kirundščino, da bi lažje vsak na svoj način in na svojem mestu v Burundiju oznanjali Kristusovo blagovest.

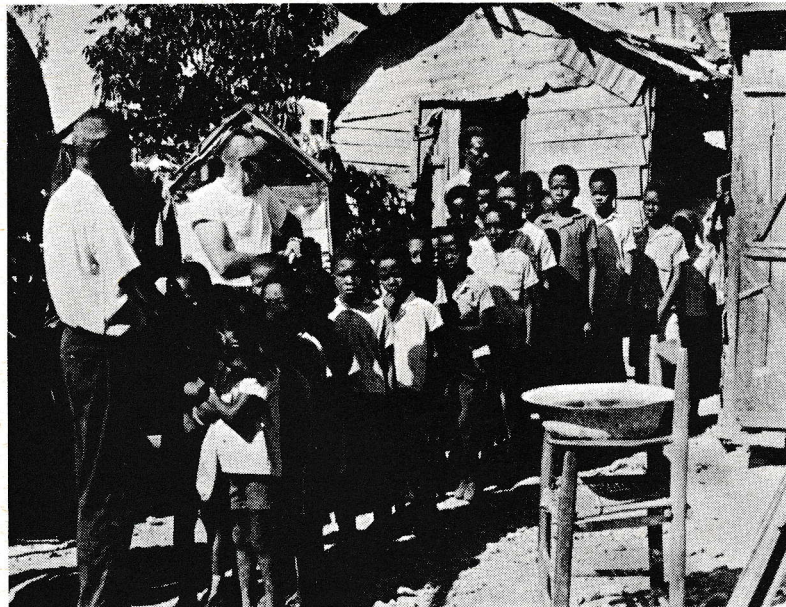
Zdaj že tudi mašujem ob nedeljah za ljudi, pridiga pa kakšen katehist. Prejšnjo nedeljo in danes sem imel kar vse tri maše tu v Rukagu. Mlinarič je šel na podružnico, kjer je začel graditi cerkev. O tem bo sam kaj napisal ob priliki...

Božični prazniki so bili seveda po afriško. Pripravili smo lepe jaslice, namesto smrek so se šopirila bananova drevesa s širokimi listi. Na mah smo postavili črne figure, oblečene v živobarvno nočo tukajšnjih ljudi. Ker tu ponoči nihče ne hodi okrog — razen tatov — je bila ‚polnočnica‘ popoldne. Na sam božič pa je naša ogromna cerkev, ki sprejme tri tisoč ljudi, bila ves dopoldan premajhna, čeprav so bile maše tudi na obeh podružnicah. Na eni je imel dve maši Vincent, na drugi pa dve maši jaz. Mlinarič je imel kar tri maše doma. Pri vseh mašah se je pelo in plesalo ob spremljavi bobnov, da je bilo veselje. Bobni dajejo močan takt, da vse dviguje in spravlja v sodelovanje. Zato so maše precej dolge, vendar se tu nikamor nikomur ne mudi. Tudi namesto pritrkovanja so na zvoniku tolkli po bobnih...“

Pismo nadaljuje Jože Mlinarič:

„Ta božič je bil za naše vernike precej težak. Mnogi niso dobili niti za peščico fižola — glavne hrane, ker se je deževje zakasnilo ‚jeseni‘. Te dni zori, čeprav ga je malo, so ljudje veseli. Revni, tudi otroci, prinašajo košarice svežega fižola in graha nam v dar. Potem bodo spet lačni, si mislim, a daru ne smem odbiti. Bog ne daj, to bi jih osramotilo. Danes sva z Gustijem obula neko gobavko. Vsa vesela je rekla, da bi nama zaplesala, če bi jo ubogala že spodjedena stopala. Hromega Pigmejca je zjutraj ugriznil pes, ko je po rokah lezel k maši. V odeji sva ga prenesla v ambulanto.

Tudi obe usmiljenki v Ruandi in Burundiju (s. Vida in s. Bogdana) odlično in neutrudno delata, tako da imamo Jugoslovani (kot nas tu poznajo) dobro ime delavcev in ljubiteljev domačinov. Ko je bila s. Bogdana na dopustu v domovini, so ji hoteli ob povratku pripraviti veselo presenečenje: zagotoviti novo pot, ki skrajša razdaljo od Rukaga do Kiyanga, kjer so usmiljenke od 11 na 5 km, z dvema mostičkoma. Uspeli so. Na poti domov so jo ustavljali otroci, mladi

DON BOSKOV PRAZNIK

in stari ljudje. Starčka sem slišal vpiti: „Dobrodošla, prijateljica Burundija“, in otroke v naročju mater: „Mama Budana (Bogdana) mi je dala oblekco“. Sestre so jim oskrbele vodovod, ljudje pa so skopali jarke. Cement, zelo drag, je le prišel. Zdaj betoniramo temelje nove cerkve na veliki podružnici, zato se bom gotovo zakasnil z dopustom.

Gotovo ste tudi za naju molili in še molite, v kar ne dvomim in sem vam hvaležen. Pod plaščem Marije Pomočnice, naše drage matere, ste varni. Od tam gre njena slava po domovini in svetu. Naj bo blagoslovljeno vaše delo v njenem lepem prenovljenem svetišču!“

S TRAKTORJEM ZA EVANGELIJ

Ne pozabimo, da je Ludvik Zabret misijonar na svojevrsten način. Z Bogom sodeluje, ko spreminja zdaj puščavo v cvetoč vrt, zdaj džunglo v rodovitna polja. Njegov častni poklic je biti kristjan in salezijanec kot kmet. Toda ne zase, temveč za druge. Uči obdelovati polje in pridelovati sad zemlje z delom svojih rok. Tako jim približuje pravega Boga, ki je človeka postavil za gospodarja vesolja, in Kristusa, ki je padlemo „kralju sveta“ spet omogočil vstop v svoje kraljestvo, kjer ni lakote, ne bolezni, ne smrti . . .

V svojih pozdravih Andreju Majcenu in po njem vsem nam takole piše:

„Sejemo in zalivamo, a je On, ki daje rast kadar in kolikor mu je všeč: On je gospodar. Za božič smo na prikolicah traktorja naredili žive jaslice in smo šli po naseljih in vaseh oznanjat zgodbo našega odrešenja. Po zvočniku, z muziko, petjem in razlago, smo pritegnili vse prebivalce vasi, večinoma pogane, da so poslušali veselo oznanilo.

Prisrčne pozdrave vsem dragim sobratom in predstojnikom in se priporoča v spomin, Ludvik Zabret.“

MEHIKA NAM JE BLIŽJA

Približal nam jo je papež Janez Pavel II. s svojim obiskom te dežele. Tam je začrtal delo za osvoboditev tlačnega ljudstva Latinske Amerike na evangelijski način. Mati božja iz Guadalupe naj jim bo

voditeljica in učiteljica pri tem delu. Ta velika dogajanja v Mehiki nam je s svojim obiskom s filmom in besedo prikazal mehiški salezijanski škof Braulio Sanchez Fuentes. Vse na njem je bilo privlačno! Ves je predan svojim zapaščenim Indijancem Mixom. Zaradi njih je šel po svetu in išče pomoči v osebju, da bi mu pomagali dvigniti to ljudstvo. Vsem, ki jih je na svoji poti srečal je poslal tole pismo:

Oaxaca, 14. januarja 1980: Spoštovani gospodje inspektorji, ravnatelji in sobratje, ki sem vas obiskal:

Mesec dni po povratku v svojo domovino, se vam vsem želim pismeno zahvaliti za ljubeznivost, ki ste mi jo izkazovali na vsej moji poti ob priliki mojega obiska „ad limina“, kar mi je bilo v največje veselje.

Trenutek, ki je name naredil največji vtis je bil brez dvoma srečanje s svetim očetom. Sprejel me je z največjo prisrčnostjo. Želel je zvedeti o našem misijonarskem delu, o osebju in naših potrebah. Z veseljem je potrdil naše delo in podelil vsem, posebno pa našim dobrotnikom, ki ste tudi vi, svoj apostolski blagoslov.

Tudi vrhovni predstojnik in drugi predstojniki, posebno Bernard Tohill, so me sprejeli z veliko dobroto in potrpežljivostjo. Bog jim plačaj!

New Rochelle, Montreal, Madrid, Zagreb, Ljubljana, rimske in turinske hiše, misijonski urad v Nemčiji, dobri sobratje v Londonu in Dublinu, vsi, ki so bili veseli filma o papeževem obisku v Mehiki, vsi, ki so videli moj „mehikanski sombrero“ . . . vsem moja zahvala, da sem mogel doživeti salezijansko bratstvo in uživati toliko pozornost, ki ju nisem zaslužil.

Bog naj blagoslovi vsem to leto 1980. Naj raste misijonarski duh v nas vseh in naj mnogi mladi sobratje pridejo na pomoč najbolj potrebnim.

Guadalupska Mati božja, ki je Pomočnica Latinske Amerike naj vas vedno bolj osrečuje v vašem salezijanskem poklicu. Pozdravljam blage sestre, ki so mi toliko dobrega storile s svojo vedrino in pobožnostjo, posebno častita vrhovna mati Ersilia Canta. Tudi velikodušnih in navdušenih naših laikov-pomočnikov se rad spominjam.

Priporočam se v molitev jaz in vsi moji. Zahvaljujem se vam in vas iz srca blagoslovljam. Vaš v Srcu Jezusovem, + Braulio Sanchez F.

Lepo, a težko je biti mlad. Mladina današnje dobe bi rada popolnoma izkoristila enkratno življenje, a niso zadovoljni. Mladost prinaša depresije in strese, ki se kot črv zarijejo celo v najtrdnejše hraste. Težo odrasčanja ne čutijo danes le starši ampak se je s tem problemom ukvarjal že don Bosko, z njim se ubadajo tudi salezijanci v Sloveniji. Don Bosko je po ulicah srečeval otroke brez staršev, fante iz razbitih družin, ki jih je osvojilo prestopništvo in mladinski kriminal. Kaj je mogel storiti preprosti turinski duhovnik? Iznašel je magično formulo, ki je brezčasovna, zmeraj dobrodošla in najlepša: „Ni zadosti, da imamo fante res radi, ampak morajo fantje to tudi čutiti in videti.“

Tudi slovenski salezijanci se čutimo odgovorne pri reševanju mladinskega vprašanja. Mesec januar je postal za nas don Boskov mesec. Vsako nedeljo sta se srečevali želimeljska in rakovniška formacijska hiša, da bi skupaj oživljali bogato tradicijo salezijanske družbe. Prvo nedeljo smo posvetili pozornost sredstvom javnega obveščanja. Salezijanec Jože Zdravec, novinar pri verskem listu Družina, je pred nas razgrnil celo paletu problemov glede tiska in posredovanja sporočil. Živimo pač v času, ko je tudi resnica postala relativna. Kljub tej zmedbi čutimo, da so posebno mladi bralci izredno kritični. Ni jim vseeno, kaj jim nudimo, a iskren človek je povsod dobrodošel.

Naslednjo nedeljo smo se nekoliko ozrli v Vietnam, Kambodžo in na Kitajsko. Predavanje je imel naš dolgoletni misijonar Andrej Majcen. Naše srce je postalo nekoliko otožno, ko smo spoznavali resnico: cvetoče salezijanske univerze, strokovne šole in zavodi so prazni, mnogo salezijancev je zaprtih, a drugi živijo izven skupnosti. Kljub temu imajo ti salezijanci vero, ki je morda močnejša od naše, zato vztrajajo — srečni so, ker so salezijanci.

Tretjo nedeljo nas je v Želimljem obiskal Janez Oberstar, referent za mladinsko pastoralo v

Sledi na strani 22

ŽIVLJENJE ŽELIMELJSKE SKUPNOSTI

FANTJE IZ PRVEGA RAZREDA

Kadar srečaš sobrata te hitro vpraša: „Ja, koliko jih imate v prvem razredu?“ In letos mu vsakdo iz naše Želimeljske hiše s ponosom odgovarja: „Štirinajst jih je“. Toda sama številka malo sporoča. Ker se sobratje živo zanimajo in trudijo za naše duhovne poklice, je prav da se seznanijo z njimi. Zgodi se, da se spoznamo šele na delovnem mestu, ko je mladi duhovnik postal kaplan. To naj bi bil prvi kamenček v mozaiku medsebojnih odnosov. Prav tako naj bi tihe žrtve in molitve molivk in molivcev našle še bolj konkreten cilj.

Iskal sem skupno lastnost te štirinajsterice, ki je zasedla šolske klopi v prvem razredu. Nisem jih našel. Že po velikosti se razlikujejo za glavo in pol. Največ jih živo gleda v svet, nekateri svoje poglede podkrepje z živimi besedami in gibi, kakšen pa mirno sanjari. . . Vendar imajo eno sorodnost. Vsi so dobri fantje, s krepko željo v srcu, da sledijo božjemu klicu. Med njimi so najštevilnejši sinovi dolenske pokrajine. Brane Gašperšič in Tone Dular sta iz okolice Novega mesta. Brane občuduje sanjavo Krko, vinske gorice so pa Tonetovo domotožje. Pravi meščan je Simon Onušič — doma iz več kot 500 let starega Loža. Janez Vodičar je Dobrepoljčan, Tine Lisec pa iz Boštanja. Na nasprotnem savskem bregu se je znašel med Štajerci Tomaž Ogorevc iz Brežic. Tik ob Savi domuje še Jože Križnik — Sevničan. Iz notranjosti dežele je Jože Brečko, ki je doma v hribih nad Laškim. Lepa skupina se je priklatila iz Prekmurja. Janez Lajšček in Drago Baligač sta lžakovčana, kar pa ne odtehta Staneta Duha, ker je ta Melinčar. V Bogojini, kjer je mogočna Plečnikova cerkev, je doma Lojze Benkovič. Ostaneta še dva bistra možička: Darko Mali je rojen v Šenčurju na Gorenjskem, Tomaž Steigerwald pa prihaja iz Mužlje v Vojvodini. Po rodu je Nemeč, vendar po treh mesecih že kar lepo govori slovensko.

Vsak dan jih srečujem na hodniku, vidim jih kako igrajo, srečujemo se pri molitvi. Iz izkušnje bom povedal nekaj utrinkov o njih, dodal pa še to, kar so sami odgovorili na zastavljena vprašanja. Predvsem so veseli. Ko sem jih poprosil za kratek opis veselega ali žalostnega doživetja v zavodu, je večina (dvanajst) napisala vesel dogodek. Med drugim so zelo ve veseli pokala, ki so ga dobili pri igrah brez meja. Drugi vesel dogodek je ravnateljev god. Saj slednje tudi ni čudno! Naslednje vprašanje je pokazalo, da jim največ pomeni ravnatelj — „on je oče, mati. . . vzornik na vseh področjih, dobrota. . .“, obriše solzo če je potrebno. Ne gre pa za popoln mono. . . Asistent Metod je drugi na lestvici priljubljenosti. Poleg tega tudi vsi razen enega radi delajo. Eni v hiši, drugi na njivi in na vrtu.

Če povzamemo: „Nekoč je prišlo v rajsko dolino štirinajst fantičev. Bili so nadvse pridni. Delali so na polju, pospravljali v hiši (razen enega in še tega na koncu spreobrnejo), hodili pridno v šolo in ubogali. Vodita jih dva starejša brata. Z očetovsko skrbjo bdita nad njimi, oni pa ju nadvse ljubijo. Za dobro voljo skrbi trinajsti fantiček, ki je vedno zadnji pri delu in prvi pri mizi. Dobro dela, samo drugi mu na njegovo žalost očitajo, da „se vleče kot megla“. Ko je vse končano, se zakadi za njimi in že sedijo za svojimi inštrumenti. Z rajsko glasbo razveseljujejo vse

stvari in živa bitja okoli sebe. Vsi srečno živijo in bi bili vedno srečni, če se ne bi nekega dne zgodilo:

„No, Lojze! Ali boš že enkrat postlal, ali naj ti jaz?“ pravi Metod, ki stoji ob razmetani postelji. „Saj sem že, ali ne vidiš!“ Z jezo dvigne odejo in jo spusti nazaj, tako da sedaj leži nasproten konec povit na tleh. „Zdaj je dobro. Ne bom več pospravljal!“ Po besednem obračunu se končno stare kosti sklonijo. Vmes močno škripljejo, čeprav jih nihče več ne posluša.

Na drugem koncu Metod ta čas sili Jožeta, da bi spravil C-e iz ozkega pihala. Saj ob teh zavutih ceveh res ni čudno, če se kje zatakne.

Janez in Tomaž sta končala opravila, zdaj pa gledata skozi okno. Vikarju, ki se je s prstom podpisal na okenski polici, hitita zatrjevati: „Vse sva pometla, pobrisala ves prah, očistila vse šipe. . .“ Modrijanska obraza in resnost bi marsikoga prepričala — vikarja pa seveda ne.

Na spodnjem hodniku trenutno divja bitka. Ker je izza vogala slab razgled lahkotimogrede dobiš kakšno z omelom ali pa predpražnik v glavo. Od daleč se vidi, da je „kranjska“ v defenzivi, ker „prekmurje“ prehudo juriša. Kaj vse se zgodi na tem božjem svetu. . .

Ko sem pregledoval njihovo redovalnico sem jo nehote usporejal z njihovim zanimanjem za

šport. Približno toliko, kot jih navija za naše klube iz prve lige (osem), je imelo ocene podobne športni napovedi. So pa tudi realisti, ki ne stavijo vedno na domače moštvo. Šest se jih ne zanima za profesionalni šport in toliko jih ima tudi boljše ocene. Po mnenju večine dobivajo pravične ocene, nekateri premajhne, nihče pa previsokih.

Vesetje in razigranost imata svoj vzrok prav gotovo tudi v duhovnem življenju. O molitvi so povedali naslednje:

Molitev je pogovor z Bogom. Veliko mi pomeni. Lahko se duhovno poglobim, z njo premagam težke trenutke. Bog je prijatelj, ki je vedno pripravljen, da me poslušša.

Z molitvijo častim Boga.

Povečujem njega, ki nas je odrešil na križu.

Pred Bogom spoznam samega sebe in dobim moči, da sledim svojemu življenjskemu cilju. Pri molitvi se najbolj zberem. Čutim notranjo srečo.

Pomeni mi spreobrnjenje od slabih del, obenem pa se priporočim Bogu.

Srečanje s starši

Želimiže, 28. – 29. novembra 1979: Naša skupnost je v tem dnevu pripravila srečanje s starši. Poskrbljeno je bilo, da bi se starši ne le srečali s svojimi sinovi, temveč se tudi duhovno poglobili in utrdili. Dan prej, t. j. 28. novembra popoldne, je bila duhovna obnova. Zaton in večer dneva smo preživeli pri skupni mizi, ob kramljanju, zabavnem programu, razmišljanju in molitvi. Sicer pa tudi sam dan 29. november ni bil nič manj pester in zanimiv. Sv. maša, ki jo je vodil g. inspektor, je dajala pečat dnevu in sploh celotnemu srečanju. To je bil čas duhovne sprostitve, čas, ko so umolknila usta, ko se je pretrgal film vsakdanjosti.

Pred svojimi starši so se hoteli izkazati prav vsi fantje. Uspeh ni bil slab, saj so se akordi posameznih ansambelskih skupin kar dobro ujemali. Gojenci pa so navzoče razveselili še s svojo igro.

Dan je bil lep in hitro so minile ure. „Prijetno je bilo“, se je slišalo. Vendar avtomobilski motor je vžgal.

Naslednji dan je skupnost opravila celodnevno duhovno obnovo ob duhovnih mislih g. Martina Jurčaka. Isti dan je govoril tudi g. Andrej Majcen.

Brezmadežna

Skozi devet dni osebne in tri dni skupne priprave smo se ob molitvi, razmišljanju in dnevni „cvetkah“ bližali prazniku Marijinega brezmadežnega spočetja. V teh dneh in na sam dan praznika je bilo danih mnogo priložnosti za osebno poglobitev in utrditev marijanske strani svojega poklica. Vsakdo je lahko pokazal svojo pripadnost inspektoriatni skupnosti v polurni adoraciji za uspeh letošnjega inspek. zbora. Sveto mašo je vodil g. inspektor. Popoldne pa so še novinci pripravili kratko akademijo in jo spremljali s svojim jazzom.

V dnevu je bilo dovolj priložnosti za poglobitev in osebno srečanje z Bogom. Ali smo pa vse to izkoristili...?

J. Ivančič

IZ DRUŽINE MOLIVCEV ZA DUHOVNE POKLICE

Veliko lepih odmevov je prišlo o romanju v Rim. Toda eno še posebno zasluži, da ga objavimo za zgled in spodbudo. Piše dolgoletna sotrudnica iz Posavja:

„Prilagam prijavnice treh novih molivk. To so tri žene, ki so bile z nami v Rimu, kjer so videle, kako se salezijanci trudijo za duše... Želijo si ogledati Želimplje... Tudi Rakovnik jih vleče. V Rimu so videle salezijanske gojence in ta vzgoja jim je bila všeč. Prijaznost pač pritegne duše tudi v nebesa...“ (I. F.)

Druga zelo pogosta tema mnogih pisem zadnji mesec je pa misijonar Gril. Res, čudoviti so naši ljudje, kadar se zavzamejo za neko stvar! Z. F. mi piše: „Sporočam vam, da je naša skupina pripravljena sprejeti duhovno botrstvo za pet vasi.“ Podobno se oglašča A. E. z Dolenjske:

„Ko sem prebrala namen za advent, me je zelo pretreslo: o kako bi rada pomagala misijonarjem, toda kako? Poglobila sem se vase in sklenila, da bom prav lovila vse priložnosti, ki mi jih pošilja Bog za žrtve, premagovanja in molitev za uboge misijonarje. Naj jih ljubi Bog varuje!...“

O prazniku sv. Janeza Boska, bi rad objavil tudi nekaj kratkih izjav o njem iz raznih prejšnjih pisem. Iz Notranjske piše N. J.: „Sporočam vam, da smo imeli v družini hudo bolezen. Prosili smo sv. Janeza Boska in smo bili uslišani. Po dveh mesecih naš M. zopet streže pri sv. maši. Že od nekdanj sem zelo častila tega svetnika. Sinu sem tudi dala njegovo ime...“

Molivka M. T. z Gorenjske piše: „Za podobico sv. Janeza Boska še posebna hvala! Ta svetnik mi je iz vojnih in povojnih časov zelo drag.“

Zgoraj omenjena molivka A. E. mi je lani spomladi pisala: „Za praznik sv. Janeza Boska nas je bilo nekaj molivk na Rakovniku. Tako je bilo lepo! Čedalje bolj so nam potrebni taki svetniki. Skušam ga posnemati v družini in v službi z veliko dobre volje, ljubezni do otrok in sosedov. Trudim se s potrpljenjem in z zgledom življenja. Pri tem mi resnično pomaga Janez Bosko po Mariji Pomočnici...“

Iz rakovniške župnije mi piše dobra molivka: „Imeli smo lep praznik svetega Janeza Boska. Ta mi je še posebno drag svetnik, odkar sem bila osebno na njegovi beatifikaciji v Turinu in v njegovi

rojstni hišici... To je bilo za prvim obhajilom moje najlepše doživetje v življenju, ki me bo spremljalo v večnost.“ (A. P.)

Tudi v Mariboru imajo radi don Boska, kakor razberemo iz pisma molivke A. S.: „Prav lepo se vam zahvaljujem za „Salezijanski vestnik“. Naredili ste mi veliko veselje... List mi je zelo všeč. Vse, kar je z don Boskom v zvezi, rada berem...“

Neki prijatelj don Boska (ki se ni podpisal) mi piše: „Pošiljam vam prispevek za vaše potrebe, ker sem se zaobljubil, če napravim izpit za poklicnega šoferja, kar sem tudi napravil. Sedaj že vozim na mednarodni špediciji. Prosim, da molite zame, da bi srečno vozil, in bi še napravil izpit za avtobus.“

Ne samo za tega neznanega prijatelja, ampak za vse molivce in za vse dobrotnike salezijanskih ustanov in misijonarjev vsak dan molim, da bi dobro vozili skozi življenje — tudi v letu 1980 — in prišli k Bogu, tudi na priprošnjo Marije Pomočnice in svetega Janeza Boska.

Ivan Zupan

DON BOSKOV PRAZNIK

Nadaljevanje s strani 19

Ljubljanski škofiji. Ni imel predavanja, ampak nam je posredoval svoje bogate izkušnje. Mnogi smo morda pričakovali, da nam bo posredoval „odrešilno“ bilanco mladinskega meditativnega gibanja v Sloveniji, a nas je glede tega razočaral. Njegov odgovor je čisto preprost: ne tehnika meditiranja, ampak lastno spreobrnjenje bo re-

šilo mladega človeka.

Zadnje nedeljo smo obhajali slovesnost don Boskovega praznika. To je bil dan skupne zahvale Bogu za mnogotere milosti, ki jih je nenehno prejemale salezijanska družba v Sloveniji. Ob zvokih pete maše združenega pevskega zbora bogoslovcev in mladih sobratov iz Želimpljega ter izbrani besedi inšpektorja Rudija Borštnika, smo podoživljali zgodovino salezijanske družbe, ki je vključena v odrešitvsko zgodovino Cerkve.

Don Bosko je mlad, sodoben in privlačen. Občudujemo ga salezijanci, salezijanski sotrudniki, dobrotniki, mladi, ki jim je namenjeno naše poslanstvo — tudi sodobni pedagogi ne morejo mimo njegovega preventivnega sistema.

Ob tej priložnosti se slovenski salezijanci iskreno zahvaljujemo vsem molivcem, sotrudnikom in dobrotnikom za njihovo pomoč. Bog, ki vidi tudi to, kar je skrito, naj povrne vsem s svojo milostjo.

B. Balažič

DA JE LE SPOMIN SVETAL

OB ZLATEM JUBILEJU HORVATOVIH STARŠEV

Spodobilo se je, da so starši dveh salezijanskih duhovnikov Tona in Avgusta Horvata, spet bili v središču pozornosti. Za zlato poroko so prihтели otroci s svojimi družinami, večje število duhovnikov, znancev, prijateljev in sovaščanov. Vaška kapela v Lipovcih pri Beltincih je postala premajhna, ko sta somaševanju prisostvovala zlatoporočenca Andrej in Marija Horvat. Duhovnik Tone, sin, je vodil somaševanje. Prišel je z Madžarske, kjer skuša obvladati mad-

žarski jezik, da bo potlej prevzel madžarsko župnijo v okolici Zreňjanina.

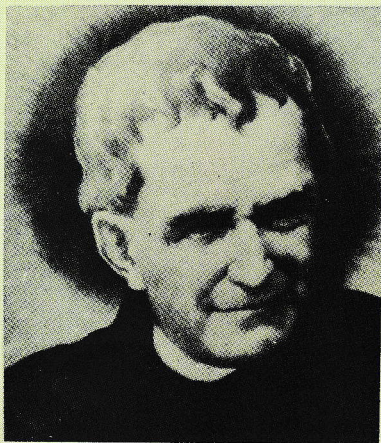
„Mala vnukica je govorila tako naizust, da so mi privrele solze na oči...“ je govorila mati. Ljudje se vzradostimo, ko se zagledamo v daljo lastnega otroštva; pa z leti človek spet postane otrok, preprost, z zanosno vero in upanjem, ko ga oplazi slutnja z onstran zarij. V dolgo pesnitev je „prvček“ izrazila iskreno hvaležnost vse Horvatove družine, ki se je zbrala na

jubilejni dan. Zlatoporočencema je med mašo čestital k visokemu jubileju domačin duhovnik in bivši inspektor salezijanske družbe v Sloveniji Jakob Avguštin. V imenu Cerkev in vse salezijanske družine se jima je zahvalil za sedem otrok, od katerih sta Tone in Avgust postala salezijanska duhovnika. Sin Tone je prišel na slavje iz Zala egerseka na Madžarskem, Gustek pa ni mogel priti, pa so vendarle misli vseh navzočih neštetokrat poromale v daljno Afriko, Burundijo, kamor je šel po svoji duhovniški poklicanosti pomagat misionarit rojaku iz sosednjih Bratoncev Jožetu Mlinariču.

Oba sta nekoč skrbela za sementišče v Mariboru, oba jubilanta, enako tudi za bogoslovce na Rakovniku. Za njuno požrtvovalnost se je v imenu sedanjega inspektorja Rudija Borštnika jublantoma zahvalil Martin Jurčak, bivši inspektor, sedaj župnijski upravitelj v Dokležovju.

Doživetemu bogoslužju v lipovski kapeli je sledilo zlatoporočno gostovanje na Horvatovem domu. Tu se je zbralo k bratskemu obedu okrog 80 gostov. Dan jubilejnega slavja, 19. januar, je že dokaj oddaljen. Slavje je minilo, bolezen je zlatoporočenca priklenila na bolniško posteljo, zlatoporočenki odpovedujejo noge, spomin na petdesetletno zakonsko zvestobo pa obema daje moči za upanje in vero v veliko Prihodnost!

ce

ALI GA POZNATE?

ČRTICE
IZ DON BOSKOVEGA
ŽIVLJENJA

46. Kako je don Bosko prvič obiskal papeža

Kronika don Boskovega Oratorija natančno popisuje prvi don Boskov obisk papeža Pija IX. Na tem obisku je bil tudi Mihael Rua, ki je vse natančno popisal. Tu podajamo le drobec te pripovedi.

Kakor hitro je don Bosko stopil pred sv. očeta, je padel na kolena in hotel ostati kleče pred Kristusovim predstavnikom na zemlji. Toda papež ga je ljubeznivo povabil naj vstane. Pogovor je trajal dolgo, saj je papež hotel vedeti vse o Oratoriju. Zanimali so ga tudi fantje, ki so mu kot beguncu v Gaeti poslali tja od svoje revščine tiste znamenite lire. Don Bosko je papežu poklonil popolno zbirko svojih knjižic ‚Katoliško berivo‘. Papež mu je pa podelil duhovne

darove za prebivalce Oratorija in za nekatere dobrotnike.

— Don Bosko, povejte mi še, kaj vse delate v Oratoriju?

— Vsega malo, sveti oče — je preprosto odgovoril don Bosko. — Mašujem, pridigam, spovedujem in poučujem v šoli. V časih sem tudi v kuhinji, da pomagam kuharju. Zgodi se tudi, da pometem kapelico...

— Koliko varovancev imate?

— Notranjih gojencev je dvesto, svetost.

— Prav. Dal vam bom za vsakega po eno svetinjico.

Papež je stopil v svojo zasebno sobo in prinesel zavojček in ga počasi odvijal. Bile so svetinjice Marije Brezmadežne v različni izdelavi.

— Ta vrečica je za gojence. Teh petnajst je za knjigoveze. Ta je za

vašega spremljevalca.

V roki mu je ostala še škatljica z večjo svetinjico. Odprl jo je in dejal: Ta je pa za vas.

Don Bosko je pokleknil, da bi prejel papežev dar. Toda Pij IX. mu je podal roko in ga vzdignil ter ljubeznivo potrepal po rami. Don Rua je stopil iz sobe, papež pa je nadaljeval:

— Sin moj, spravili ste v gibanje celo vrsto ljudi. Kaj bo z vsem tem po vaši smrti?

Don Bosko, ki je prišel v Rim predvsem za to, kar je papež pravkar vprašal, je ponudil papežu priporočilno pismo svojega nadškofa, ga prosil nasveta in za še eno avdienco, na kateri bi mu razložil načrt svoje bodoče družbe.

Papež je ob slovesu dejal don Bosku: Mnogo molite in čez nekaj dni pridite spet k meni. Nazadnje ga je blagoslovil s čisto posebnim obrazcem:

Blagoslov vsemogočnega, večnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha, naj pride nate, na tvojega spremljevalca, na vse tvoje, ki jih kliče Gospod, na tvoje dobrotnike in sotrudnike, na vse tvoje gojence in na vse tvoje pobude, ter naj ostane nad vsemi vami zdaj in na veke!

Na tej tako važni avdienci 9. marca 1858 so bili položeni

temelji za odobrenje pravil nove družbe. Po besedah sv. očeta so bili istega mnenja o isti stvari trije: papež, nadškof in ustanovitelj. Vse drugo naj napravi Gospod.

47. Kako je don Bosko molil na grobu sv. Petra

Papež je naročil svojemu tajniku, naj da don Bosku vsa pooblastila, da si ogleda vse, kar ga bo zanimalo v svetem mestu Rimu in v Vatikanu.

Pobožni romar se je te pravice obilno poslužil.

Ko je don Bosko prišel k oltarju, ki se mu pravi ‚confessio‘ ali ‚izpoved‘, je prosil, da bi mu odprli kripto nad grobom sv. Petra. Vse si je natančno in pozorno ogledal, toda groba sv. Petra ni bilo nikjer.

— Ni mogoče videti nič drugega? — je vprašal vodnika.

— Nič drugega, mu je kratko odvrnil.

— Kje je grob sv. Petra?

— Tu spodaj, globoko spodaj. Že dolga leta je vse zaprto, da ne bi izginili sveti ostanki.

— Rad bi si tudi to ogledal.

— Nemogoče.

— Kolikor mi je znano, je to mogoče.

— Vse, kar se lahko ogleda, ste že videli. Vse drugo je strogo prepovedano.

— Toda papež je naročil, da se mi ne sme nič skrivati. Kaj nerodno bi mi bilo, če bi moral pri prihodnjem obisku papežu poročati, da se niste pokoravali njegovi odredbi.

Vodnik je bil zmeden in prestrašeno boljčal v tega duhovnika, ki je tako smelo govoril z njim, tako važnim monsignorjem v baziliki sv. Petra. Ni mu preostalo drugo, kot da mu je ustregel. Vzel je šop ključev in z ustreznim odprl vrata. Vstopila sta v teman prostor. Za tak prizor ni imelo smisla odpirati vrat.

— Ste zadovoljni? — ga je vprašal monsignor.

— Nisem. Prinesite luč.

— Toda . . .

— Bodite, prosim, tako prijazni in prinesite svečo in vžigalice.

Ubogemu monsignorju ni preostalo drugega kot da je šel po luč. Po kratkem prižiganju in ugašanju je sveča nazadnje le zagorela.

Don Bosko je pokleknil, se dotaknil groba in dolgo časa molil na grobu prvaka apostolov . . .

Pobožno izročilo o grobu sv. Petra pod glavnim oltarjem njegove bazilike je bilo za časa papeža Pija XII. tudi znanstveno potrjeno. Arheološke raziskave so našle natančno mesto, kjer je bil pokopan sv. Peter.

Fr. De la Hoz — V. Dermota

**VODSTVO SALEZIJANSKE DRUŽBE
IN SOTRUDNIŠTVA VOŠČI
VESELO PRAZNOVANJE VELIKE NOČI IN ŽELI
POLNOST BLAGOSLOVA VSTALEGA KRISTUSA
VSEM ČLANOM SALEZIJANSKE DRUŽINE,
DOBROTNIKOM IN PRIJATELJEM
NAŠIH USTANOV IN DRUGIM BRALCEM
SALEZIJANSKEGA VESTNIKA**